

AUSTRÁLIE 2016

Naskytla se mi levná letenka do Austrálie. Ještě že jsem členem věrnostních programů leteckých společností. Letenka z Prahy do Brisbane s přestupem v Soulu mě vyšla na deset tisíc, tak jsem toho musel využít. Rok po svatbě budu cestovat bez milované manželky, neboť tu Austrálie neláká a celková délka sedmi týdnů ji odradila též.

Ale sám nepoletím. Kolega Pavel je Austrálií nadšený a přidává se k mému plánu cesty. Jelikož dva lidé jsou na dlouhou cestu málo, rozhodli jsme se, že ještě někoho přibereme. Naneštěstí naši společní kamarádi nemají zájem, tak poprvé zkusíme cestovatelskou seznamku. Ozvala se nám Monika, kterou jsme přibrali mezi sebe. Z mého pohledu se to ukázalo velmi nešťastné a mělo mě varovat už první setkání, na které dorazila se 75 minutami zpoždění. Ale zkušenost již mám a vím, že na cesty se nevydám s někým, koho osobně neznám.

Měl jsem připravený hrubý scénář cesty, kam se mi podařilo vtěsnat i návštěvu australských ostrovů: Norfolk, Vánoční ostrov a Kokosové ostrovy. A nebyl bych to já, kdybych nevyužil relativní blízkosti nezávislého státu Papua Nová Guinea a Východního Timoru. Díky tomu nezbyl čas na největší taháky Austrálie: Uluru a Sydney. Po naléhání Moniky se mi podařilo dostat Uluru do itineráře. Ale Sydney mě odrazovalo z důvodu nepříznivého počasí, které tam v našem létě panuje.

Dlouho jsme otáleli s nákupem australských letenek, neboť Monika stále sháněla někoho, kdo s ní procestuje východní pobřeží Austrálie, aby nemusela s námi na Norfolk, Papuu a další destinace. Pominu, že úsek Brisbane – Sydney chtěla udělat formou jednodenního výletu, neboť na mapě je to od sebe pouhé 2 centimetry, inu učitelka zeměpisu, a to autem, protože zpáteční letenka je moc drahá.

Tak nakonec nás ubezpečila, že celý australský pobyt je zajištěný, protože má kontakt na jednoho člověka z cestovní kanceláře, který je v Austrálii poměrně často a ona slyšela jeho vyprávění na veřejné přednášce o Austrálii. Nakonec se ukázalo, že je to trochu jinak a dotyčný byl z dotazů typu: chci všechno a zadarmo, popřípadě velmi levně, slušně napsáno nešťastný a chápu, že se dával před Monikou zatajovat. Na druhou stranu bylo dobré, že jsme se s Pavlem s ním sešli a probrali nějaké detaily. Koneckonců Pavlovi a Monice zařizoval letenky, díky Moničině nerozhodnosti, asi měsíc před odletem.

Dopadlo to tak, že Monika své zaručené kamarádky, které letí s ní, nepřesvědčila a zůstala teda s námi. Sama si netroufne cestovat. Nabízeli jsme jí, že nemusí být po celou dobu s námi, ale to odmítla, bohužel.

Takže po rozpačitých přípravách jsme mohli vyrazit. Pavel letěl s Monikou přes Londýn a Hongkong do Brisbane již o dva dny dříve, což znamenalo, že první australskou noc strávili beze mne. Já jsem přiletěl 9 hodin po nich, přestože jsem vyrážel za 2 dny po nich. Cesta do Soulu je již pro mne nezáživná, tak jsem si to zpestřil tím, že poletím

dálkovým letem ČSA, což se ukázalo jako nešťastné. Letadlo staré, servis horší než od Korejců a zábavní program na palubě nebyl pro mne zajímavý.

V Soulu jsem měl dostatek času na přestup, proto jsem využil jejich tranzitního programu, kdy jsem si mohl zadarmo vybrat zájezd. Rozhodl jsem se pro prohlídku Inčchonu. Na letišti jsem přepážku cestovky našel podle popisu snadno. Bylo nás asi dvacet, tak jsme vyrazili. Odvezli nás po estakádách přes moře na pevninu.

Prohlídka začala ve Wolmi parku, což je krásné oddychové místo. Park je koncipovaný jako botanická a zároveň zoologická zahrada se skanzenem. Od každého je tu trošku. Po protažení noh po dlouhém letu jsme zamířili již do města. Na programu byla prohlídka asijské tržnice. Pro mne to objevené nebylo, neboť jsem na nějakých asijských trzích již byl. Pět hodin uteklo rychle a jsem zpět na letišti. Za chvíli se s Korean Air odlepím od Asie a po osmi hodinách přistanu na nejmenším světadílu.

Svítá a já z okénka letadla vidím východní břeh Austrálie. Na letiště v Brisbane dosedneme na čas. Odbavím si kufry a kochám se australským razítkem v pasu. V letištních informacích si chci zakoupit kartu na veřejnou dopravu. Jak jsem dlouhým letem unavený, nechám si vnutit mnohem dražší kartu, kde mám možnost různých slev. Nakonec zjišťuji, že ta karta není výhodná. Měl jsem si pořídit pouze na dopravu.

Před letištěm staví dráha/metro, po ránu má už slušné intervaly. Tím se dostanu do centra Brisbane, kde v hotelu snad spí Monika a Pavel. Vystoupil jsem dobře a do hotelu jsem trefil napoprvé. Recepční vůbec netuší, zda tu dva Češi jsou, neboť přijeli pozdě v noci a klíč od pokoje měli uschovaný ve schránce s kódem. To už se otevírají dveře a rozespálý Pavel na mne mává. Takže se můžu ubytovat. Jedná se o malý pokoj s vlastním sociálním zařízením, výhodou hotelu je jeho poloha v centru města a nízká cena.

Po přivítání počkám, až se Monika s Pavlem, kteří jsou po velmi dlouhých letech rozlámaní a rozespálí, dají do kupy, abychom mohli vyrazit do města a zjistit, co nám Brisbane nabídne.

Návštěva pošty je již mou tradicí. Po složitých počtech jsem nakoupil australské známky. Na poště měli australské známky s motivem Vánočního ostrova i Kokosových ostrovů. Nechápu však logiku vydavatele, který nominální hodnoty tiskne mimo tarif. Takže musíme dokoupit k těmto známám ještě regulérní australské známky v nízkých nominálech. Takže lepení známek na pohledy z ostrovů bude zajímavé. Norfolk snad má své vlastní známky, neboť do 30. června 2016 měl v rámci Austrálie samosprávu, která před týdnem skončila a pořádně nevím, co nás tam čeká.

Centrum Brisbane má jednu hlavní třídu, kde se najdou budovy ve viktoriánském stylu, ale také se tam k nebi šplhají moderní výškové domy ze skla a kovu. Před radnicí se koná festival, který vítá příchod zimy (jsme na jižní polokouli). Jelikož jsme pod obratníkem Kozorooha, jsme v mírném pásmu.

Před radnicí je umělé kluziště a přivezena čerstvě udělaná hromada sněhu. Vstup na zimní radovánky je něco kolem pěti australských dolarů. Rádi si to odpustíme a jdeme si prohlédnout radnici.

Historickým výtahem vyjedeme do kopule, abychom se po Brisbane rozhlédli. Vzhledem k zmíněnému, rozhled není zrovna dech beroucí, ale to nevadí. Dnešní den je aklimatizační, abychom přivykli tropickému podnebí a hlavně časovému posunu.

Brisbane má v centru pár zelených ploch, kde přecháváme polední žár. Park u nádraží Roma Street je krásně upravený. Obdivujeme australskou floru a setkáváme se s první faunou, kterou zastupují ptáci a plazi. Sledujeme se zaujetím zápas dvou leguánů a o vyhráté místo na slunci. Nad tím se prohánějí papoušci a ibisové.

Přicházíme do botanické zahrady a tam se setkávám poprvé s ptakopyskem, kterého jsem toužil spatřit. Není živý, zatím je jen odlitý a zdobí opěradlo lavičky v parku. Městem protéká stejnojmenná řeka, která tu zajímavě meandruje, než se dostane do vod Korálového moře. V parku zřejmě probíhá nějaká dětská hra, nacházíme řadu stanovišť, na kterých jsou různé drobnosti a sladkosti. Monika sebere téměř vše, co je zdarma, neboť se to může při cestě hodit. Snad nebudou australské děti zklamané.

Bliží se večer a já se odděluji od Pavla s Monikou, potřebuji se již pořádně prospat. Monika s Pavlem si ještě užijí městský večer a dorazí za mnou na pokoj asi po dvou hodinách. Usínám rychle.

Abychom se důkladně seznámili s australskou faunou, vyrážíme do záchranné stanice koalů, která se nachází v západní části města. Jelikož je sobota, odjíždí autobus z jiné zastávky. Přesto se rychle zorientujeme a po počátečních zmatcích jsme včas na správně zastávce.

Záchranná stanice je hodně podobná klasické zoologické zahradě. Máme celý den na její prohlídku. Prohlížíme si papoušky kakadu, ani jsem netušil, že je jich tolik druhů. Mají tu i australského krocana. Myslel jsem si, že je to výlučně americký pták. Vidíme i zástupce plazů a doufáme, že je to naše první a poslední setkání. Dobrácky působí líně se protahující dingové. To tasmánští čerti jsou opravdu hodni svého jména. Cení zuby, prskají, vrčí a rvou se mezi sebou.

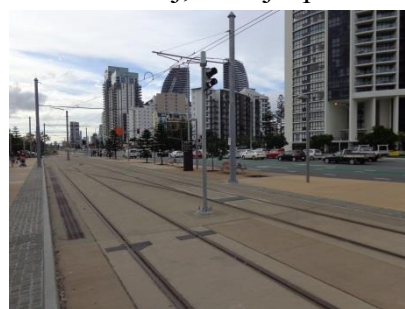
Zahrada je rozlehlá a má mnoho programů pro své návštěvníky. Stačí se jen začíst do časového rozpisu dne. Zajímají nás hlavně koalové, které jsou erbovním zvířetem záchranné stanice. Mají tu oddělení koalích maminek s mláďaty, dále jsou tu zřejmě oddělení koalí samci, a pak je to oddělení mediálních hvězd. Každé dvě hodiny se provádí osvětla formou předvádění těchto vačnatců. Vyslechneme si výklad a máme možnost si na závěr pohladit hebký koalí kožich. Jsem u vytržení. Využívám toho, že si za dvacet dva australské dolary můžu pořídit fotku s koalou a získat i tři pohlednice. Není mi líto peněz, neboť jdou na provoz tohoto zařízení.

Potkali jsme se i s emu a klokany, kteří jsou dalšími nezaměnitelnými reprezentanty Austrálie. Nebudu vypisovat všechny druhy, ale rozhodně jsme udělali dobře, že jsme si na prohlídku nechali celý den. Neboť jsem spatřil i toho vytouženého ptakopyska. V areálu je možnost si zakoupit jídlo i pití, takže nám den uběhl velmi příjemně a nikterak jsme nestrádali. Myslím si, že s některými zvířecími druhy se potkáme ve volné přírodě, ale tady se zvířata dobře fotografují a jsou všechny pohromadě na jednom místě.

Na břehu řeky se nachází obrovské ruské kolo. Když se druhý den ukázalo, že počasí nebude nic moc, vyrazili jsme s Pavlem právě ke kolu. Monika si udělala samostatný výlet s cestovkou a vyrazila na moře, aby viděla táhnoucí kytovce.

Jelikož má předražená drahá karta platí i na vodní hromadnou dopravu, pluli jsme člunem po řece z jednoho břehu na druhý. Po zaplacení vstupného jsme si dali dvě otočky a výhled byl lepší než z radniční věže. Počasí se umoudřilo, přestalo pršet a po chvíli i poprchávat. Rozhodli jsme se, že si dojedeme letištní dráhou na vyhlášené místo u Brisbane, což je Gold Coast.

Dráha nevede přímo na pobřeží, tak jsme přestoupili na tramvaj, což je pro mne příjemnější svezení. Tramvaj nás provedla celým městem a opravdu tu jsou na turisty připravení a zřejmě nejvíce na ty, kteří se věnují vodním sportům, hlavně surfování.

Jelikož nejsme surfaři, odjeli jsme po chvíli autobusem ke konečné letištní dráhy, kde jsme si počkali na spoj, který nás odvezl do centra Brisbane. Musíme se pořádně vyspat, neboť se jedná o naši poslední společnou noc v Brisbane. Já budu ještě v Brisbane nocovat, ale Pavel a Monika mají zpáteční letenku z Perthu.

Večer jsme si vyslechli od Moniky, jak měla hrozný výlet. Na lodi byli i jiní turisté, kteří se strkali na palubě tak, že nic neviděla. V poledne byl bufetový oběd. V dálce se však objevily velryby, tak si je chtěla fotit, možná i pohladit. Jenže velryby po chvíli zmizely a oběd byl pryč také.

Na sever od Brisbane se nachází oblast Sunshine Coast, kam jsme se vypravili, abychom si užili slunce a pláží. Autem vyrážíme z Brisbane a po dálnici nám cesta příjemně ubíhá. Ubytování máme luxusní, prostorný apartmán s dvěma ložnicemi. Samozřejmě máme pánský a dámský pokoj. Monika má vždy jednolůžkový pokoj, pokud ubytování nabízí dvě ložnice. V apartmánu máme vedle pračky i sušičku, tak poprvé zkusím strojní sušení prádla a nemůžu si stěžovat.

Oproti Gold Coast je tu méně lidí, přece jenom je to od Brisbane dál, a tak si vychutnáváme dlouhé písečné pláže. Na medúzy a krokodýly tu upozornění nenalézáme, ale máme si dát pozor na hady. Netoužím se setkat s hadem ve volné přírodě, ale jak to vypadá, našťástí ani hadi nemají potřebu setkání.

V této oblasti se nachází Noosa, která je vyhlášeným místem pro surfaře. Sledujeme skupinku mladých lidí, jak tu s úspěchem zdolávají mořský příboj. Jelikož tomuto sportu neholdujeme, vyrážíme do blízkého lesa, ve kterém by mohla žít zajímavá zvířata. V informacích jsme se doptali a bylo nám řečeno, že divokého koalu můžeme v lese spatřit.

Monika se od nás odděluje, neboť bude pátrat po koalovi sama. Tajně doufá, že si ho pohladí. My s Pavlem jdeme svou cestou a za pár minut spatříme koalu podřimovat vysoko ve větvích blahovičnicku. Ostatní návštěvníci se zastavují a hledí do koruny stromu též. Po čtvrt hodině přichází zdrcená Monika s přesvědčením, že zde koalové nežijí. Zavedeme ji pod strom, kde chlupáč podřimuje.

Další den se opět rozdělujeme. Moniku vezeme do zoo parku, který založil slavný krotitel krokodýlů Steve Irwin. My pokračujeme dál do národního parku Skleněné hory.

V infocentru dostaneme mapu a podrobné instrukce, které skály můžeme navštívit, jak se k nim dostat i možnost výstupu. Skleněné hory jsem viděl už při přiletu do Brisbane a zaujaly mě. Z roviny vystupují osamocené ostré hory, které připomínaly bílým osadníkům skleněné střepy. Rozvrhneme si návštěvu tak, abychom mohli při zavíračce zoo parku vyzvednout Moniku při zpáteční cestě.

koala!“ a „Pozor ježura!“

Autem vyjíždíme z městečka Glass House Mountains na doporučenou vyhlídku, odkud máme všechny hory jak na dlani. Cestou míváme typickou australskou značku „Pozor klokan!“ Bohužel vidíme velkého klokaního samce sraženého u silnice. Později potkáme i značky „Pozor

Vyhlédli jsme si horu Ngungun, kam se vydáváme. Pod horou je parkoviště, kde zaparkujeme, občerstvíme se a vyrážíme lesní cestou na vrchol. Výstup není nikterak namáhavý a zanedlouho jsme na vrcholu. Slunce nám svítí, tak máme krásný rozhled po okolí. Je tu i jiná výprava, ale nevádí nám to, protože se chovají tiše a užívají si krás s námi.

Po sestupu míříme k hoře Tibrogargan. Ujedeme asi 20 kilometrů, abyste měli představu o rozlehlosti australského venkova, a parkujeme opět pod horou. U Tibrogarganu zjišťujeme, že se vrchol dá zdolat pouze s horolezeckým náčiním. Je horké australské odpoledne a už nemáme s Pavlem potřebu zdolávat vrcholky. Vystoupáme pouze do třetiny hory, kde je malé rozhledové místo.

Cestou k dalším vrcholům míváme obchod smíšeným zbožím na velké křižovatce. Uchvátilo mě, že si zde můžu načepovat do plastové lahve čerstvě vymačkanou šťávu z pomerančů. Ta plastová lahev je tak šikvná, že se mnou putuje až do konce cesty. Litr šťávy jsem vypil během dvou hodin.

Další hora, spíš by se patřilo psát o kopci, je Divoký kůň (Wild Horse), který patří mezi ty nižší, ne-li k nejnižším. Nadmořská výška ukazuje pouhé 123 metry. Na vrcholu je zbudovaná krytá rozhledna. Vidíme odtud dálnici, kterou jsme přijeli z Brisbane. Tak jsme si trochu zlepšili skóre a máme vystoupané dva vrcholy.

Čas neúprosně ubíhá a my zajíždíme k hoře Beerwah, ale fotografie pořizujeme z úpatí hory. Musíme se vrátit pro Moniku. Když opouštíme národní park, mihne se v trávě ježura a peláši do lesního porostu. S Monikou se setkáváme a slyšíme celou cestu do apartmánu, jak to byl skvělý den, kolik různých zvířat si pohladila, a jak je tady všechno drahé a že už nebude mít peníze na další zážitky. Třebaže se hovor o nedostatku peněz vrací a taktéž téma poslední Moničiny daleké cesty, dopřává si všeho a nic si neodepře. Po pár dnech už s Pavlem na tyto obtěžující kecy nereagujeme.

Východní pobřeží je však zajímavé tím, že je výchozím bodem pro objevování Velkého bradlového útesu, který je známý spíš pod názvem Velký bariérový útes. Vybrali jsme si město Cairns pro náš další pobyt v Austrálii. Bydlení jsme si zamluvili na severu města v klidné části, kde je minimum turistů. Problém byl v tom, že se jedná o pronajaté byty a nikdo nás nečeká. Trávíme čas čekáním na kufrech. Naštěstí nás jiní spolubydlíci pustili alespoň do areálu. Po telefonátu se dozvídáme, že majitel je zaneprázdňený a přijede až za tři hodiny.

S Pavlem vyrážíme do rychlého občerstvení, abychom se naobědvali. Monika žije ze svých zásob, které si přivezla z České republiky. Když se vracíme z oběda, vidíme, že Monika se svými kufry zmizela a naše jsou venku bez hlídání. Vše se vysvětluje záhy. Majitel přijel dřív a odtáhl Monice kufry dovnitř. Monika se mu odměnila tím, že vzala krabici mléka, která tam byla na skleněném stolku, aby ji měla sama pro sebe. Jenže krabice tam byla jako zátěž, neboť majitel ráno slepoval rozbitý stolek. Po Moničině hamižném zásahu mohl začít znovu.

Celou dobu na něj Monika mluvila svou angličtinou a on nehnul ani brvou. Pak mi řekl, abych jí tlumočil, že ji neposlouchá, neboť jí nerozumí ani slovo. Popravdě napsáno, Moniky požadavky na to, aby se o nás staral, opravdu nemohl přijmout. Nedivím se mu, že Moniku ignoroval. S Pavlem jsme se občas u toho také přistihli.

Vyrazili jsme do města, abychom si prohlédli Cairns. Na večeri jsme se stavili v místní tržnici. Pokojně jíme a rozprávíme mezi sebou, když najednou zaslechnu češtinu.

Otočím se a za mnou typická česká rodinka. Táta, máma, dcera a syn. Dcera pronese: „No to snad ne, tady jsou Češi!“, a ostentativně odvedla rodinu na druhý konec jídelny. Po pár minutách se setkáváme s jinými Čechy při nákupu zeleniny a hezky si popovídáme. Z toho mi vyplývá, že Češi patří k cestovatelským národům. S Pavlem vzpomínáme, jak jsme na zapadlém francouzském ostrově Wallis uprostřed Pacifiku potkali kluka, který na nás mluvil plynule česky. Večer se vracíme z centra města do bytu po pobřežní promenádě a zjišťujeme, že je to příjemná procházka a nemusíme se trmácet autobusem.

Ráno máme z Prahy domluvený výlet do horského městečka Kuranda, které bylo v 70. letech minulého století centrem hnutí hippies. Odjíždíme tedy od pobřeží do australského vnitrozemí. Po pár kilometrech jízdy autobusem zastavujeme u železničního nádraží, kde čekáme na výletní vlak do Kurandy.

Nastoupíme do prvního vagónu vlaku z celkových čtrnácti. Vše táhne dieselová lokomotiva. Vlak je téměř panoramatický, trať se klikatí a stále stoupá. Mijíme jeden vodopád a u druhého je desetiminutová zastávka. Je období sucha, tak je průtok minimální. Vlak houká, je čas opět nastoupit a dojet do Kurandy. Monika se od nás odděluje, neboť se ponoří do pralesa, aby viděla ptakopyska a koalu.

My s Pavlem zamíříme k řece a nalodíme se na bárku. Kapitán je hovorný člověk, zřejmě bývalé květinové dítě. Zajímavě vypráví o fauně i floře. Uvidíme na vlastní oči divoké krokodýly i želvy. Vysvětlí nám, že v této nadmořské výšce už koalové nežijí. Ptakopyska je velmi těžké v přírodě zahlédnout, neboť se jedná o noční zvíře, které je neobyčejně hbité.

Pavel se snaží i v Austrálii najít a zalogovat si nějakou kešku. Daří se mu téměř na všech místech, ale tady v Kurandě je keška štědrá. Měníme mince z Čech za mince australské, pravda vydělali jsme na tom. Když jsme takto uspěli, odměňujeme se obědem ve vyhlášené restauraci Frogs Restaurant. Ochutnáváme zde krokodýlí, pštrosí (z emu) a klokaní maso. Seřadil jsem to v pořadí, jak mi to chutnalo. Krokodýlí nejméně a klokaní nejvíce.

Procházíme městečkem, které je spíše turistickým magnetem, než poklidnou horskou vesnicí. Setkáváme se s Monikou a míříme k lanovce. Nahoru jsme vyjeli vlakem a dolů sjedeme lanovkou. Lanovka má dvě části. Uprostřed vystoupíme a prohlédneme si mohutný vodopád z druhé strany, ale ani z této strany průtok není enormní. Sjedeme dolů, kde u stanice lanovky jsou připravené autobusy, které nás odvezou do Cairns.

Druhý den máme zaplacený výlet na Velký bradlový útes. Jelikož se vyplouvá brzo ráno, domlouváme se, že pojedeme do města autobusem. Jízdné jsou však tři australské dolary, Monika volí pěší chůzi. Tvrdí, že vyrazí o půl hodiny dříve, ale odchází z bytu asi 5 minut po nás. V klidu jsme dojeli do přístavu, našli loď a nalodili se. Monika doráží zpcená a tvrdí nám, že šla klidným krokem a ještě se často zastavovala, aby si vychutnala ranní východ slunce.

Vyrazíme na moře a opravdu se těším. Četl jsem zprávy o tom, že koráli kvůli znečištění hynou. Australská vláda však nehodlá nic podnikat, za což sklídila oprávněnou kritiku. Snad ještě uvidíme útes neporušený. Je nás na lodi asi 15 a všichni se oblékáme do neoprenů, neboť moře je zde chladné. Po dvouhodinové plavbě zastavujeme, dostáváme pokyny a můžeme do moře. Koráli jsou pěkné, ale spíš mě zajímají zvířata.

Podají se mi setkat se s mořskou želvou. Nerušeně ji pozoruji, jak se pase na korálech. Ví o mně, ale nikterak ji nevyrušuji. Kochám se tím nádherným krunýřem i plavným želvím pohybem. Najednou se vedle mě zjeví Monika toužící si želvu pohladit. Je jak hrom do police, želva mávne ploutvemi a je pryč. Raději se od Moniky drží dál.

Vidím mnoho korálových rybek a ryb. Poštěstí se mi setkat s další želvou. Když se dost potěším, vracím se na loď. Najednou se z hlubiny vynoří dlouhý šedý stín, pocítím šimrání na břiše a je to zase pryč. Užasnu, pomalu mi dochází, že se hřbetní ploutví o mne otřel žralok. Chci ihned z vody. Blížím se k lodi, jenže tam čeká další překážka. Kolem lodi krouží dravá žravá hladová barakuda. Podají se mi proklouznout na loď. Až když sedím na palubě, cítím, jak se mi vrací tep k normálu.

Z vody se vrací Pavel, který měl podobné zážitky s želvami a Monikou. Jen lituje toho, že neviděl ani barakudu ani žraloka. Potvrzuji mu, že není o co stát. Máme již odplout k dalšímu stanovišti, ale čeká se na Moniku. Jediná, která je ještě ve vodě. Vstupuje na palubu až po půl hodině, co jí bylo naznačeno, že je třeba se vrátit. Nám vysvětluje, že za tolik peněz si může dělat, co chce a být ve vodě, jak dlouho potřebuje. Naštěstí se servíruje oběd, tak se můžeme věnovat jídlu.

Další ponor je podobný tomu prvnímu. Já kvituji s vděkem, že jsme si připlatili neopren, protože je tu moře opravdu chladné. Plni zážitků se vracíme zpět do Cairns. Večerní procházka po promenádě mě natolik příjemně uondá, že se těším do postele na spánek. Průšvih je jen ten, že se Pavlovi do obalu fotoaparátu dostala slaná voda a poškodila foťák.

Další den jsme si naplánovali prohlídku města, aby si Pavel mohl koupit nový přístroj. Monika ráno bez nějakého vysvětlení vystřelila hbitě z domu. Nestarali jsme se. S Pavlem jsme vyrazili do města. Je pravda, že v Cairns není moc co objevovat. Je tam důležitý akorát ten přístav, který je východiskem ke korálům. Celý den jsme pojali odpočinkově. Večer jsme se sešli s Monikou na pokoji. Vyprávěla nám, že byla v mangrovech a v botanické zahradě. Tam chceme jít zítra. Pavel se těší, jak vyzkouší nový fotoaparát.

Opět trávíme den bez Moniky. Ráno jsme vyrazili do městečka Palm Cove, které nám Mike, tak se jmenuje pan domácí a je celkem fajn, doporučil. Botanickou zahradu si necháváme na poslední den pobytu v Cairns. Vyrazili jsme autobusem. Počasí nám zrovna nepřeje, není pěkně, tak nemáme potřebu se koupat. Monika už tam je, vidíme, jak má roztažený ručník na pláži a snaží se slunit. Obloukem se jí vyhýbáme. Naštěstí tu má Pavel schované nějaké kešky, které se snažíme odlovit. Daří se nám to.

Cestou k moři zjišťujeme, že se nikdo nekoupe. Je čas se vrátit do bytu a odpočinout si. Během cestování, když mi vybyde nějaký čas, třídím pořízené fotografie, píšu blog a samozřejmě posílám pohlednice. Takže mi nevadí, že jsme zpět doma už po třetí hodině. V sedm večer dorazí šťastná Monika a popisuje nám, jak je Palm Cove nádherné místo, jak to tam žije. Ukazuje nám opálení a nemůže si vynachválit koupání v moři.

Před námi je poslední den v Cairns. Monika se snažila najít nějaký lodní výlet, protože miluje šnorchlování. Třebaže pořád slyšíme, jak je to tu děsné a jak v Egyptě to bylo naprosto fantastické a jak je na tom bídne s penězi, vyrazí do města shánět výlet. My zamíříme do botanické zahrady. Jedná se spíše o rozlehlý anglický park s množstvím vodních prvků, které obsadili vodní ptáci.

V části parku je pravá botanická zahrada, kde jsou tropické rostliny, převážně orchideje, a mezi nimi poletují velcí tropičtí motýli. Zaujaly mě láčkovky, typické masožravé rostliny. Velmi poučné bylo navštívit část zahrady, kde se pěstují užitkové rostliny. Vidím na stromě dozrávat pomelo, vedle se pěstuje vanilka a roste skořicovník. Součástí parku je i čínská zahrada, ve které dominuje čínský pavilón obklopený typickými zvířecími sochami.

Pět dní v Cairns uběhlo rychle a my se musíme přesunout zase dál. Cestovat po Austrálii se vyplatí pouze letecky. Je to rychlá a levná přeprava. Oceňuji to a jsem rád, že jsme se s Monikou neshodli na tom, abychom si půjčili obytný vůz, se kterým bychom podnikali objevné cesty po Austrálii. Zítra opustíme svazový stát Queensland a přesuneme se do Severního teritoria. Hlavním městem je Darwin a od Cairns je vzdálen 32 hodiny jízdy autem. Letadlem to stihneme za dvě a půl hodiny.

Let z Cairns do Darwinu proběhl v klidu. Na letišti jsme si vyzvedli auto a odjeli do motelu na okraji města. Spíme všichni pohromadě, je vedro, protože jsme na severu Austrálie, tudíž nejbližší rovníku. Ráno se nasnídáme a vyrážíme směrem k Arnhemské zemi. Rádi bychom navštívili národní park Kakadu a ubytovali se v lodžii před soumrakem.

Cesta ubíhá poklidně, občas nás mine pověstný silniční vlak. Jedná se o nákladní auto s více přívěsy. Maximálně jsme napočítali čtyři přívěsy. Národní park Kakadu nás vítá a potěšilo mě, že nad cedulí sedí živý černý kakadu. U silnic trčí vysoká termitiště. Takže si všichni pořizujeme fotografie silničních vlaků i termitišť. Řidiči na nás zvesela troubí a my se noříme do lesního porostu. Nedaleko silnice se nachází vyhlídka Mirrai. Zastavíme a vydáme se protáhnout nohy. Cesta je kamenitá a vede suchým vyprahlým porostem. Obezřetně sleduji, kam pokládám nohy. Cítím tu hady. Naštěstí je to planá obava. Vyhlídka za moc nestojí, ale Pavel má odlovenou další kešku.

Čas máme dobrý, můžeme se v poledne zastavit ve městě Jabiru. Je střediskem obyvatel Arnhemské země. Nerozeznám rozdíl mezi jednotlivými lidmi, tak všechny domorodce označuji slovem Australci. V poledne je takové vedro, že nikdo nic nedělá. Otevřena je jen benzinová stanice, pošta a samoobsluha. Načepujeme benzin, prohlédneme si nabídku samoobsluhy a na poště právě obsluha vyvěsila ceduli Polední pauza.

Po krátké obhlídce města pokračujeme dál. Je vedro a těšíme se na pohodlí lodžie. Bez problému jsme našli ubytování a ubytovali se. Máme prostorný pokoj s příslušenstvím. Monika se pídí po kosmetice a vybavení, protože to se vždy může hodit. Její kufr už dávno překročil limit 23 kilogramy. My si bereme plavky a noříme se do osvěžující vody bazénu.

Na lehátku u bazénu krásně plyne odpoledne. Večer si zajdeme na klokana do místní restaurace. Monika poctivě ujídá své zásoby z domova.

Ráno vstáváme brzy, máme domluvenou schůzku s krokodýly. Opět se jedná o organizovaný výlet. Mikrobusy nás odvezou k Žlutovodé řece, kde na nás již čekají čluny. Dostane se nám poučení, co dělat, když vyskočí krokodýl z řeky do lodě. Pak už pod vrstvou repelentu pozorujeme východ slunce a probouzející se mokřad. Vítají nás kachny a jiní vodní ptáci. Na suchém stromě nás pozoruje pár orlů. Pak to přijde. Pro Moniku první divoký krokodýl v přírodě. Musím uznat, že i my jsme velmi blízko obrovským zubatým čelistem.

Lod' se povážlivě naklání, všichni si chtějí krokodýla vyfotit. Naštěstí je krokodýl líný, zřejmě ho ještě sluneční paprsky nezahřály. Zato malý zeleno-žlutý hádek ve větvích nad našimi hlavami je čilý dost. Ani ho nevidím, prohlédnu si ho až večer na fotografii, kterou cvakám nazdařbůh ve směru, který ukazuje průvodce.

Plavba je příjemná, nemusíme plout ani mnoho kilometrů, vodních ptáků a krokodýlů je tu dostatek. Vracíme se, když už slunce začíná pálit. V lodžii nás čeká bohatá snídaně. Nezbyvá nic jiného, než se pořádně nacpat, zabalit si a vyrazit zase dál. Dnes musíme dojet do města Katherine, které je odtud vzdáleno asi 250 kilometrů.

Cesta je ubíjející, tak jsem šťastný, že po 150 kilometrech je křižovatka a my se napojujeme na silnici sever-jih z Darwinu do Adelaide. A pořád stereotyp. Neumím si představit, že bych musel autem přejet Austrálii. V Kakadu vidíme, jak se řízeně vypaluje prales. Má to zabránit nekontrolovatelným požárům. Zdejší stromy jsou proti ohni odolné, tak věřím, že se tímto zabraňuje velkým škodám na přírodě.

Odpoledne zastavujeme u hotelu v Katherine. Máme obrovský pokoj s kuchyňkou a sociálním zařízením. V areálu kempují obytné vozy, lidé se stany a ve vybavení je i bazén. V pokoji se nacházejí dvě široké postele a palanda. Monika automaticky zabírá širokou postel. Jelikož má vždy pokoj sama pro sebe a už se chová velmi sobecky, tak ji Pavel usměrní a pošle na palandu, neboť jako řidič mám právo na pohodlnou postel. Jsem v tu chvíli Pavlovi vděčný, neboť řízení v Severním teritoriu je opravdu nesmírně nudné.

Odpoledne se přesunujeme k bazénu a Monika jde obhlédnout okolí. Vrátil se až se soumrakem a nadšená, neboť na poli za kempem viděla početné stádo klokánů. Přestože jich bylo nepočítaně, nenašel se jediný, který by se nechal pohládit.

Ráno vyrážíme do národního parku Nitmiluk. Láká nás kaňon řeky Nitmiluk. U parkoviště nás překvapí klokán, než se vzpamatujeme, je pryč. Zato kaloni piští a smrdí celou dobu nad našimi hlavami. Naštěstí nečekáme dlouho. Dostáváme pokyn, abychom se nalodili a vypluli proti proudu. Vidíme z lodi písčité pláže, které slouží krokodýlům ke kladení vajec. Máme štěstí, jednoho krokodýla ve vodě vidíme.

Doplujeme do soutěsky, kde je třeba vystoupit. Dále pokračujeme pěšky, abychom zdolali nesplavné přeje a viděli skalní malby Austrálců. Po pár minutách chůze se opět nalodíme do další lodě a už vplouváme mezi skály. Musím uznat, že kaňon je malebný. Vracíme se zpět. Monika si naplánovala vlastní pěší výlet, to se musí uznat, že v jejím věku

má kondici. Však učí vedle zeměpisu i tělesnou výchovu. Domlouváme se, že se sejdeme u auta za dvě hodiny. Pokud tam Monika nebude, máme pro ni přijet v pět večer.

Pavel a já se vyškrábeme na hranu kaňonu, abychom měli rozhled a k tomu ještě odlovenou kešku. Monika ve stanovenou dobu u auta není, tak jedeme s Pavlem sami. Však je město vzdálené jen 30 kilometrů. Je takové vedro, že máme myšlenky jen na lehátko u bazénu a bazén samotný. Trávíme takto pohodlně celé odpoledne. Když se začneme chystat, že dojedeme pro Moniku, objeví se u bazénu. Se svou postavou nemá problém si někoho stopnout. Hlavně si den krásně užila. Koneckonců my také.

Z Katherine se vracíme na sever do Darwinu. Cesta je naplánovaná na čtyři hodiny. Zastavujeme se v městečku Adelaide River, kde je železniční nádraží na severojižní trati, která se jmenuje Ghan. Vstupné do muzea není drahé a zrovna tu probíhá sportovní den. 1. srpna v Severním teritoriu slaví Picnic Day. Aspoň si můžeme koupit něco dobrého na zub. Na přetahovanou se zlákat nedáme.

Vyrážíme dál na sever. Vjíždíme do předměstí Darwinu. Je potřeba doplnit pohonné hmoty. Zajet k čerpací stanici není problém, ale prakticky se mi nedaří vyjet. Pumpa je u rušné křižovatky a vjezdů, výjezdů a pruhů je mnoho. Ani nevím jak, ale řítí se na nás nákladňák a opravdu jsme v protisměru my. Zachovávám chladnou hlavu, přeskočím vysoký obrubník a jsme už zase připravení na levostranný provoz.

Při odevzdání auta zjišťujeme, že riskantní manévr, který nám zachránil život, auto přečkalo bez vážnějších šrámů. Jen jsme ztratili poklici, kterou jsme však hrdinně zapřeli. Protože vážně nevím, kdy a kde jsme ji ztratili a zda jsme ji vůbec měli.

Před námi je vrchol celé australské cesty. Na Moničino doporučení letíme do Alice Springsu, kde si vyzvedneme obytné auto a objedeme populární Rudý střed. Na letišti potkáváme manželský pár z České televize, který je zde na krátké dovolené i s dětmi. Monika zapřádá hovor, já mám dojem, že nejsou nadšení z toho, že je tu někdo potkal. Spojení letiště a města je závislé pouze na vozech taxislužby. Po chvíli se nám daří sehnat auto a vyrážíme do města.

V autopůjčovně přebíráme auto, Pavel si nechává vše vysvětlit, neboť bude tentokrát řídit on. Moniku zajímá, aby nám dali hlavně židličky a stolek. My zjišťujeme, jak je to s nádrží, kterou pohonnou hmotu čepovat, jak funguje voda uvnitř auta, jak zprovoznit chladničku atp. Pomalu vyrážíme a musím konstatovat, že Pavel si počíná zodpovědně a levostranný provoz mu nečiní obtíž.

V Alice Springsu není mnoho památek. Je tam původně telegrafní stanice uprostřed kontinentu. Vstup na prohlídku původního telegrafu je předraženy, ale rozumím tomu, nic jiného tu téměř není. Obejdeme budovu a vyhlédneme si nedaleký pahorek, ze kterého se rozhlédneme. Cestou potkáváme odpočívajícího klokana, Monika začne radostně křičet a žene se ho pohladit. Musíme ji důrazně upozornit, že se jedná o divokého klokana a že jsme neměli ještě to štěstí, abychom toto erbovní zvíře Austrálie viděli ve volné přírodě. Klokán se bohužel vzdálí a nemáme potřebu ho pronásledovat. Monika má na to jiný náhled a ve vedru žene klokana dál.

S Pavlem vystoupíme na pahorek a máme štěstí, že zahlédneme jiný druh klokana. Klokán skalní je mnohem plašší než klokán rudý. Monika se k nám připojuje, Pavel však zjišťuje, že ztratil klíče od auta a jde ve svých stopách zpět, aby je našel. Já ho následuji. Mám obrovské štěstí, že při zpáteční cestě potkám klokana, který odpočívá ve stínu keře. Z bezpečné vzdálenosti ho pozoruji a začínám rozumět prvním bílým objevitelům Austrálie, kteří klokany považovali za divné kočky. Ta hlava je v něčem kočičí. Klokánovi se moje přítomnost nezamlouvá a začne být nervózní. Pozpátku tedy vycouvám zpět na cestu.

Všichni se setkáme na parkovišti u auta, aby nám Pavel vítězně oznámil, že klíče od auta dal do vedlejší kapsy batohu. Takže nám nezbyvá nic jiného než vyrazit za obrovským balvanem, který Austrálii proslavil nejvíce.

Vyrazíme z města na jih a uháníme si to rychlostí 110 km/h Rudým středem. Obytné auto nesmí překročit tuto rychlost, jinak by nedošlo k plnění pojistné smlouvy, kterou Pavel uzavřel. Monice se nelíbilo, že se pronájem auta prodraží, ale v tomto Pavlovi rozumím a podpořil jsem ho.

Soumrak se již blíží a zrovna objevujeme motel Stuart Highway, kde je možné s obytným vozem zaparkovat. Poprvé přestavujeme automobil a děláme z něj lůžkovou variantu. Znamená to, že všechno musíme vyndat, udělat si ze sedaček postele a zase vše nanosít dovnitř. Je to tak, že Monika má vestavěné lůžko pod střechou a my spíme dole na letišti. Opravdu z takového stylu nejsem nadšený. Chatky v kempu jsou ale drahé a nehodlám trhat partu. Umyjeme se ve společné umývárně a chceme posedět na našem zahradním nábytku, ale je poměrně chladno a začnou otravovat komáři. Jdeme spát do našeho bydlíku.

Neujeli jsme z města mnoho kilometrů, neboť nás zdržel příjezd legendárního vlaku Ghan, který každý týden křížuje Austrálii od severu k jihu a zpět. To jsme si nemohli nechat ujít. Takže jsme do pozdních odpoledních hodin čekali na příjezd legendy. Vlak je turistickou atrakcí a jízdenka není levná. Jak jsem již psal, letecká doprava je jediným rozumným způsobem, jak se po Austrálii pohybovat.

Ráno se probouzíme brzy a překvapuje nás, že je opravdu zima. Posnídáme a vypravíme se po Stuartově dálnici dál na jih. Když se přiblížíme po pár hodinách ke křižovatce, musíme odbočit doprava. Kdybychom pokračovali rovně, tak po 289 kilometrech bychom opustili Severní teritorium a přešli do svazového státu Jižní Austrálie. Jenže my dnes chceme dojet do King's Canyonu. Na křižovatce je benzínová stanice, motorest a farma, kde chovají pštrosy emu.

Cesta je nudná, Pavel desítky kilometrů nemusí otočit volantem. Jen má úloha navigátora se změnila v hlídače rychlosti. Co chvíli musím Pavla umravnit, aby držel 105 km/h a nezrychloval. Občas se však i já zapomenu a digitální tachograf ukáže 111 km/h.

Po necelých sto kilometrech jsme opět na křižovatce. Naštěstí je značení dobré a my opět odbočujeme doprava, abychom směřovali do národního parku Wattarka. Zmíněná rokle se nachází právě tam. Vyjeli jsme brzo ráno, provoz je minimální, tak máme dostatek času na prohlídku Králova kaňonu. Monika si hoví vzadu, požádáme ji, aby tedy našla nějaké tipy, co v místě podniknout. Po pěti minutách listováním v průvodcích se unaví a oznámí nám, že od toho tu není a že si ten zájezd představovala jinak. To nám trochu klesne čelist, že nebyla ochotna nic zařídit, že se nedomluví anglicky, to nám nevadí, ale že nás považuje za pořadatele zájezdu a jasně počítá s tím, že vše bude pouze na nás, to nás ochromí.

Nálada v autě poklesla a atmosféra se dá krájet. Zatím jsme v půli cesty, tak nemá cenu vytvářet konflikty, musíme spolu vydržet. Zaparkujeme u King's Canyonu. Monika se vypraví na obchůzku kaňonu a my ji nezdržujeme. S Pavlem v klidu poobědváme a vydáme se na cestu dnem rokle. Cesta je značená jako nenáročná. Máme na nohách sandály, tak se nechceme pouštět do lezení po skalách.

Cesta je však velmi krátká a my jsme po dvaceti minutách opět ve výchozím bodě. Máme ještě dost času, tak se vydáme ve stopách Moniky a šplháme se na okraj rokle. Kupodivu to v sandálech není tak hrozné. Sice musíme na začátku zdolat výškové metry, ale pak už je to po rovině. Kocháme se pohledy do rokle. Je to opravdu krása a jsem rád, že nás Monika k této zastávce přiměla.

Nemáme v úmyslu obcházet celou rokli, neboť tu fotogenickou stranu jsme si vybrali a stejnou cestou se vracíme. Monika celou rokli obešla a potvrdila nám, že ta druhá strana už neskýtala žádné pěkné výhledy a i sluníčko nenasvěcovalo rokli tak, aby se dala dobře fotit. My jsme o pohybu Moniky měli přehled, neboť jsme ji přes rokli viděli. Ona si nás nevšimla a pochodovala neochvějně za svým cílem. Já si vzpomněl na herečku Dášu Bláhovou ve filmu Kalamita.

Jediné možné tábořiště v dosahu kaňonu jsme si dopředu zarezervovali a udělali jsme dobře. Je tu plno. Zvládneme se ubytovat, to vyřizují na recepci já, a Pavel bezchybně zaparkuje na vyhrazené místo. Monika odchází si dát sprchu. Já špatně odhadnu Pavlovo vyčerpání a otravuji ho malicherností. Chci mu předat účtenku, neboť ubytování je psané na něj. Pavel vybuchne, a únava a bezmoc a vyčerpání přidají na razanci výbuchu. Klidím se

z auta a jdu si vyvětrat hlavu, neboť tuším, že nemá cenu cokoliv vysvětlovat. Je třeba odplavit stres ze stísněného prostoru a únavy. I ta pověstná ponorková nemoc si vybírá svou daň.

Našeho chvilkového nedorozumění využívá Monika a nenechá na mne nit suchou. Pavel po chvíli přichází za mnou a omlouvá se. Omlouvám se i já, ale pocit křivdy a hořkosti ve mně zůstává. Nemám možnost tak rychlých změn emocí. Usínáme v autě, opět.

Ráno se probouzím a není mi dobře. Konflikty těžko snáším a nedokážu se z toho ještě oklepat. Vyměňuji si k nelibosti Moniky místo v autě. Schoulím se vzadu a chci mít od všech klid. Načepujeme nejdražší australský benzín a pokračujeme v cestě k Uluru.

Monika se ukáže jako špatná navigátorka a ještě horší hlídačka rychlosti. S Pavlem vůbec nespolupracuje a mele jen o tom, že tento zájezd se jí nezamlouvá. Atmosféra v autě je hustá. Já nemluví, Pavel je našťvaný, protože musí poslouchat Moniku a neustále ji žádat, aby mu pomáhala a hlídala rychlost. Monika je našťvaná, že nemá vzadu klid a že si Pavel dovoluje po ní něco žádat.

Uháníme si to předepsanou rychlostí. Míjí nás jiný bydlík a v tu chvíli rána a zadní sklo má pavouka a pár střepů mám v klíně. Zastavujeme a zhodnocujeme poškození. Naštěstí zastaví jiné auto a řidička nám poradí, ať kontaktujeme půjčovnu. Potvrdí nám, že můžeme v jízdě pokračovat, neboť to nemá na funkci vliv. Dojedeme k blízkému motorestu, kde Pavel sežene izolepu a okno provizorně přelepíme, aby drželo pohromadě. Je tu připojení na wi-fi, tak škodu fotíme a Pavel posílá e-mail do půjčovny.

Napadá nás, že bychom se mohli vrátit, ale to bychom neviděli Uluru, což je nepředstavitelné. Domluvíme se, že dojedeme do Yulary, což je městečko, vlastně obrovské tábořiště, které je zázemím pro tisíce turistů toužící vidět ikonu Austrálie.

V Yulaře se ubytujeme a stále nemáme odpověď na Pavlův e-mail do půjčovny. Vyrážíme do národního parku, vjezd je zpoplatněn, musíme tedy zaplatit za auto i nás. Nejdříve jedeme ke skalnímu útvaru Kata Tjuta, který je od Uluru vzdálen necelých 50 kilometrů. Bohužel jsme opět uvěřili Monice, že vzdálenost je krátká. Když dojedeme ke Kata Tjutě, zjistíme, že v nádrži je tak málo benzínu, že bychom nemohli uskutečnit náš záměr užít si Uluru při západu slunce. Moniku to nezajímá, neboť si plní svůj sen a vydává se na okružní výlet kolem skal. S Pavlem ujdeme pár kilometrů, ale pak převládne zodpovědnost a vydáváme se do Yulary pro benzín. Cestou vidíme divokého velblouda.

K benzínce dojedeme již na výpary. A tankujeme poměrně dlouho, neboť tak prázdnou nádrž jsme ještě nikdy neměli. Řídíme se pravidlem, že v Outbacku, tak se

australskému vnitrozemí říká, musíte mít dostatek pohonných hmot a pitné vody. Zkontrolujeme e-mail, ale stále žádná reakce.

Vracíme se pro Moniku, abychom se mohli přesunout k Uluru. Na doporučených odpočívadlech, odkud lze sledovat fantastickou podívanou s názvem Západ slunce na Uluru, už je plno. Nacházíme si místo a připravujeme si fotoaparáty. Máme pěkné místo a je dobře,

že máme s sebou skládací židle. Atmosféra je natolik silná, že ani nevnímám zástupy turistů. Je nádherné, jak zapadající slunce ozařuje monolit a proměňuje jeho barevnost. Už chápu, proč jsme na této cestě s Monikou. Nebýt jí, nezažil bych tento zázrak. Dělá se mi dobře a všechna nedorozumění jsou zapomenutá.

Za úplné tmy se z odpočívadel vydávají tisíce světýlek a všechna směřují do Yulary. Připravujeme auto na spaní a zjišťujeme, že moje postel je plná mikroskopických úlomků skla. Vypodložím se dekou a ostatními díly oblečení. Horká sprcha ve společné umývárně a plno nádherných zážitků způsobuje, že rychle usínám.

O půlnoci se budím zimou, venku je kolem nuly a vítr profukuje rozbitým okénkem. Únavou usínám, ale tepelná nepohoda způsobuje, že jsem každou půlhodinu vzhůru. Ve čtyři ráno vylézám z auta a cvičím, abych zahřál zkřehlé tělo. Modlím se, aby už vylezlo sluníčko a zahřálo mě. Bohužel je brzo. Zuby mi drkotají a v kempu je naprosté ticho. Před šestou hodinou ranní vylézá Pavel. Probírám s ním mou situaci a sděluji, že už v autě nespím. Naštěstí je před námi už jen jedna noc v bydlíku, pak auto vracíme.

Už vylezla i Monika a my se přesunujeme k Uluru, abychom si vychutnali východ slunce. Je stále naprostá tma. Já jsem pořád zmrzlý. Najdeme si místo, abychom mohli sledovat hru světla. Naneštěstí se potvrzuje to, co uvádí každý průvodce, svítání není ničím zajímavé a ani úchvatné. Jakmile slunce vystoupí nad obzor, přesunujeme se do nedalekého informačního centra Australců, kteří mají tuto oblast ve své správě. Teplá snídaně mě staví na nohy.

Od začátku jsem rozhodnutý, že na Uluru šplhat nebudu, všude jsou cedule s prosbou, abychom neznesvěcovali posvátnou horu svými chodidly. Mám v plánu, že si horu obejdu. Bohužel včerejší nehoda přehodnotila mé plány. Monika se svého snu nevzdá, čemuž se nedivím. Ona si horu pro štěstí obejít musí. Domlouváme se, že by jí mohly stačit dvě hodiny. To nepřipadá v úvahu a nechce slyšet nic o tom, že máme před sebou 500 kilometrů zpět do Alice Springsu. Uzavřeme kompromis. Je devět hodin ráno, my s Pavlem vyřídíme autopůjčovnu a Monika si zatím Uluru obejde. Vrátime se pro ni za tři hodiny. Abychom byli ve městě před setměním, je potřeba v poledne vyjet. Souhlasíme s tím všichni.

Pavlovi přišla odpověď na e-mail. Trvalo to přes dvanáct hodin, protože autopůjčovna to řešila s pojišťovnou. Navrhují nám, abychom zůstali v Yulaře do večera, že nám přivezou náhradní auto. To zní skvěle, ale má to jednu nevýhodu. Zítra dopoledne nám letí letadlo

do Perthu, které musíme stihnout. Pavel tedy odpovídá, že už je to v pořádku a že večer přijedeme do Alice Springsu a ráno vrátíme vypůjčený automobil.

Pavel samou radostí, že se nehoda částečně vyřešila, si odloví nedalekou kešku. Blíží se poledne a my jsme nuceni se vrátit pro Moniku. Když se blížíme k hoře, vidíme, že Monika je ve $\frac{3}{4}$ cesty. Chůzi si užívá, nikterak nespěchá. Čekáme na ni do půl druhé! Žádná slova omluvy, žádný náznak provinění. Dozvíme se, že jsme hlupáci, protože jsme si toto nechali ujít. Pavel prudce odpoví, že jsme zařizovali rozbité auto. Na to se spustí obehnaná písnička o vynaložených penězích, o tom, jak my můžeme cestovat a ona to má poslední životní cestu atp. Nikdo ji neposlouchá. Potřebujeme za světla dojet do města.

Naštěstí je silnice volná a Pavel za mého dohledu udržuje konstantních 108 km/h. Po čtyřech hodinách se přiblížíme na dohled (zbývá nám 150 km/h) Alice Springsu. Je třeba, aby si Pavel udělal přestávku. Naštěstí tu mají velbloudí farmu, tak nutné spojíme s užitečným. Monika začne rozvíjet teorii, že klidně můžeme ještě spát v autě, že to snad nějak přežijí. Dostává se jí odpovědi, že to není možné kvůli střepům i kvůli zimě. Je hrubě dotčená a dozvídám se, že kvůli mému pohodlí ona nebude vyhazovat peníze za ubytování. Zvláště, když si Pavel prosadil drahé pojištění auta. Definitivně jsem pochopil, že je hloupá. Spoluúčast za rozbité okénko by byla mnohonásobně vyšší než zaplacené pojištění.

Dojedeme do Alice Springsu, nabízím Pavlovi i Monice, ať spí v autě, že já si zaplatím sám ubytování v motelu a oni ať spí na parkovišti. Pavel má toho také již dost a nechce mě v tom nechat. Takže Moniku odstavíme s autem na ulici, ať se tam vyspí, když nemá peníze a touží po spaní v autě. Toho se Monika zalekne. Chce spát v autě, ale v areálu motelu. Slibuje, že nevystřčí nos z auta.

Takže na vrátnici motelu nahlásím bydlík a dvě osoby. Vysvětlím, že chceme chatku, abychom se v klidu osprchovali a dobře se vyspali. Majitel je šťastný, neboť má první Čechy ve svém motelu. Dostáváme super chatku a Pavel zaparkuje auto. Monice říkáme, že na záchod a do sprchy může chodit k nám, ale ať si spí v autě, když neplatila. Opáčila tím, že kdyby použila byt jen záchod, že by nám určitě musela připlatit a že na to nemá. A že z auta nevystřčí nos.

Je opravdu chladno, vaříme si s Pavlem čaj. Nabízenou konvici s teplou vodou, aby si udělala čaj, odmítá. Její věc. My zalézáme do teplých voňavých postelí a usínáme. Byla to krásná náročná etapa naší cesty.

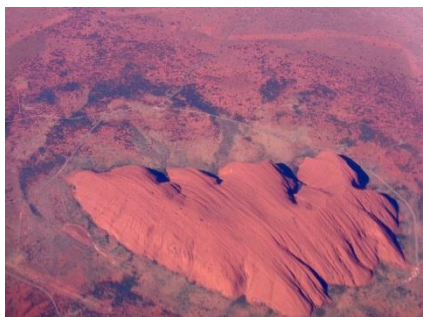
Ráno se probouzíme s dobrou náladou. Zjišťujeme, že Monika je od čtyř vzhůru, protože jí byla hrozná zima. Tak se byla projít po areálu, našla odemčené sprchy, tak se vysprchovala. Sděluje nám, že kdyby věděla, že jsou otevřená sociální zařízení, nechodila by močit v noci za auto, ale použila by záchod. Upozorňujeme ji na všudypřítomné kamery. Je jí to jedno. Tuším problém, neboť jsme v kempu téměř jediní.

Odevzdávám ráno klíče na recepci a říkám Pavlovi, ať má u závory zařazeno, že musíme hned jet. Zatahujeme všechny záclonky, protože Monika odmítá si lehnout na zem kvůli střepům. Bohužel majitel nás zmerčí a jde k nám. Nasadím úsměv, vřele děkuji za ubytování a snažím se ho přimět, aby zvedl závoru, neboť musíme stihnout letadlo. Jenže v Austrálii nejsou hlupáci. Aby nám dal najevo, že o Monice ví, nápadně nakukuje dovnitř auta. Pak mávne rukou a zvedne závoru. Je mi tak trapně. Naštěstí to Monika vyřeší, neboť obviní Pavla a mě, že jsme ji vystavili takové potupě. Nekontrolovatelně se s Pavlem smějeme.

Při vrácení auta se dozvídáme, že zaplacené pojištění nám ušetřilo stovky australských dolarů na spoluúčasti. Vracíme tedy auto a necháme si zavolat taxi na letiště. Ještě než paní položí telefon, je tu taxi. Monika se do něj hrne. Nemůže to být náš taxík, tak rychle nejezdí. Zřejmě patří té rodině, která si právě odskočila na záchod. Monika už má však kufry v autě a řidiči je jedno, koho odveze. Naložíme zbylé kufry a jedeme.

Na letišti zjišťujeme, že kufr auta je celý mokrý od benzínu. Benzínem nasákly i naše kufry. Nejvíce Monice, měla ho na dně. Mně jen trochu a Pavlův navrchu má jen odér. Mastné smradlavé kufry mi na náladě nepřidávají. Pohádáme se s řidičem, že je to jeho vina a že nás teď s tím nepustí do letadla. Domlouvá na přepážce, aby nám zavazadla odbavili. Nakonec nám vrátí peníze.

V letadle máme sedadla u okének. Jak se ukáže, tu správnou stranu má Pavel a já,

neboť při přeletu Uluru vidíme slavný monolit z výšky. Po pár hodinách přistáváme v metropoli Západní Austrálie. Již na nás čeká mikrobuss, který nás odveze do hotelu. Snažíme se vyčistit kufry, ale pořád je ve vzduchu cítit benzínový odér. Kufry budou nocovat na balkóně mimo pokoj.

Monika se rozhodla, že se vydá do centra Perthu, s Pavlem zůstáváme v okolí hotelu. Najdeme si restauraci, kde se v klidu navečěříme. Večer se vrátí Monika, které se podařilo stopnout starší paní, která jí udělala okružní jízdu Perthem. Je spokojená. Tímto ušetřila za autobus, tak se rozšoupla a koupila si litr kokosového mléka. Jak je jejím zvykem, nerozdělila se a vypila celý litr téměř najednou. Kvůli tomu nespala celou noc a běhala na záchod.

Nevyspalá unavená s křečemi v břiše jela s námi na letiště. Do odletu zbývají tři hodiny a Monika reálně uvažuje o tom, že s námi nepoletí na Vánoční ostrov. Jsme v Perthu a koneckonců má odtud letenku až do Prahy. Jenže změna na letence něco stojí. To raději poletí s námi a vrátí se s Pavlem. Jen se musíme o ni postarat, protože má posledních 10 dolarů v peněžence, jak nám sdělí.

Když se po týdnu vrátíme z ostrovů zpět do Perthu, celkem lehce se s Monikou loučím. Pokud se již nikdy nepotkáme, nebudu litovat. Myslím si, že to Monika má stejně. Jen je mi líto Pavla. Nakonec Pavel pochopil, že být v letadlech přes čtyřicet hodin, tj. z Kokosových ostrovů do Perthu, z Perthu do Hongkongu, z Hongkongu do Londýna a

z Londýna do Prahy je nelidské, tak si za poplatek zařídil zastávku v Hongkongu. Monika též. Já letím přes celou Austrálii zpět do Brisbane, kde mám dvě noci objednané v hotelu.

Přes noc přeletím Austrálii a ráno jsem v Brisbane. Není možné, že jsem tu poprvé přistál před měsícem a půl. Už si kupuji kartu pouze na dopravu a jedu dráhou do města. Zde se nalodím na přívoz, který mě převezme po řece až k hotelu. Je to 12 zastávek. Jenže některé zastávky po ránu loď proplouvá, neboť tam nikdo není. Přesto vystoupím správně. Po pár krocích se dostanu do hotelu. Mám štěstí, pokoj je připravený, můžu se ubytovat dřív. Osprchuji se, seženu si v nedalekém obchodě něco k jídlu a padnu do postele. V letadle jsem toho moc nenaspal.

Co mám dělat v Brisbane, když už jsem tu byl? Zrodil se mi plán v hlavě. V Sydney žije kamarádka Týna. Ta by mi neodpustila, kdybych se za ní v Austrálii nezastavil. Dívám se na letecké spojení Brisbane – Sydney a zjišťuji, že je četné a zpáteční letenka není tak drahá. Kupuji si tedy letenku přes internet a mám plán na poslední australský den. Tak se mi poštěstí vidět i zbylé ikony Austrálie: Most a Operu. Jen předpověď počasí mě znervózňuje, neboť se dočítám, že bude maximálně 13 °C a časté přeháňky. Přesto usínám už někdy kolem sedmé hodiny večerní.

Ráno jedu prvním spojem dráhy, který odjíždí z Ascotu, kde právě bydlím. Jedná se o doplňkovou dráhu, proto jezdí jen za světla. Přestup na letištní železnici je bezproblémový a já pouze s batůžkem se odbavuji na vnitrostátní let do hlavního města svazového státu Nový Jižní Wales. Včera jsem se s Týnou domluvil, že se setkáme v centru města, tak snad to vyjde.

Těch 900 kilometrů uletíme za 70 minut. Nebe je zatažené a je tu citelně chladněji. Naštěstí je letiště propojeno s městem železnicí, tak se můžu do centra dostat pohodlně. Do setkání mi zbývají dvě hodiny, tak dojedu vlakem až do přístavu. Stanice je nad přístavem a při výstupu z vagónu vidím Most. Opravdu tu ramínko na šaty, jak mu místní přezdívalí, je. A naproti je Opera. Nepocit'uji takové štěstí, jako při návštěvě Uluru, ale je to silné. Projdu se přístavem, dojdu až pod Most. Žádám indickou rodinu, zda by mě s Harbour Bridgem na památku vyfotografovali.

Hodiny letí, já se musím vydat zpět na nádraží Central, kde se nachází budova, u které máme sraz. Týnu jsem neviděl více než pět let, poznáme se? Centrální nádraží v Sydney se mi nelíbí. Je tu nepořádek, celé nádraží okupují žebráci a nemám tu dobrý pocit. Zamířím k budově školy, ve které Týna pracuje, a už z dálky vidím, že tam Týna je. Poznal jsem ji. Týna poznala mě, vše dobře dopadlo. Prošli jsme se Čínskou čtvrtí; máme si po letech pořád o čem povídat. Dorazíme do moderní přístavní čtvrti Darling Harbour. Občas se přežene déšť. Je čas oběda, tak se zastavíme v restauraci jejího manžela. Dovídám se, že jsou v rozvodovém řízení, ale pořád mají přátelský vztah.

Manžel v restauraci není, ale to nevadí, neboť volba je dobrá. Dáme si vynikající oběd a k němu ochutnávám australské bílé víno. Čas je neúprosný a Týna se musí vrátit zpět

do práce, měla čas jen přes oběd. Vyprovázím ji, abychom byli ještě chvíli spolu. Procházíme po Jiřské ulici (George Street), míváme radnici i budovu královny Viktorie. Ulice je rozkopaná a od ustavičných přeháněk mokrá. Rozloučím se s Týnou u nádraží a vracím se centrem zpět do přístavu. Tentokrát nezamířím pod Most, ale projdu staroanglickou čtvrtí Rocks a vystoupám na Harbour Bridge. V jednom ze čtyř pilířů je muzeum mostu a možnost vyhlídky. Zaplatím vstupné a kochám se pohledem na Přístavní most, Operu i přístav.

Tak ještě musím dorazit na druhou stranu přístavu, abych viděl zblízka budovu Opery. Je to pěkná budova, ale jsem trochu rozladěný. Přispívá samozřejmě k tomu vlhkost a zima,

třebaže by to mohlo být horší. Ale přijde mi, že celá sláva Sydney je neopodstatněná. Opera mi přijde malá a Most také. Výhodou je, že je to všechno pěkně pohromadě na jednom místě.

Nezbývá nic jiného, než nasednout na vlak a vrátit se na letiště. Spoj do Brisbane má zpoždění a mně začíná být jasné, že se těžko dostanu z letiště do hotelu. Naštěstí pilot letí rychle. Přesto musím po vystoupení utíkat, abych stihl odjezd vlaku, na který mi navazuje poslední autobus. Průvodčí letištního vlaku v Brisbane mě vidí, jak se ženu po přístupové lávce, a pozdrží odjezd vlaku o minutu. Usedám a sháním se po plících, které jsem ztratil a ani nevím kde.

Vystupuji u potměšlého nákupního centra a doufám, že pojede autobus, který by mě měl přiblížit k hotelu. Autobus tu za pět minut je a já se snažím počítat zastávky. Neobsazené zastávky však autobus projíždí a já se nemůžu dopočítat. Snažím se vybavit trasu autobusu v mapě, ale těch zatáček je opravdu mnoho.

Zkusmo vystoupím a mám štěstí, je to kýžená zastávka. Za deset minut rychlé chůze jsem na hotelu a můžu si říci, že mi Austrálie na delší dobu stačí. Ráno si vše zabalím a vyrazím na letiště, abych opustil nejmenší kontinent.

Při psaní této zprávy jsem se rozhodl, že potlačím časovou posloupnost a sepíšu to podle místní posloupnosti, tj. sepsal jsem zatím zážitky z Austrálie a teď navážu dalšími místy, která jsme navštívili.

Z východního pobřeží se po prohlídce Brisbane vydáváme s leteckou společností Air New Zealand na australský ostrov **Norfolk**. Od 1. července 2016 se změnil status ostrova. Jedná se tedy o vnitrostátní let, neboť Norfolk podivným způsobem vyměnil finanční pomoc za samosprávu. Na letišti neobdržíme norfolkské razítko, neobdržíme žádné, protože let z Brisbane je považovaný za domácí.

Místní to mají výborně zorganizované a celé osazenstvo letadla rozvezou po ostrově, který má rozlohu necelých 35 kilometrů čtverečních. Místní turistická centrála nám vyhlídkovou jízdou ukáže celý ostrov a láká nás k nákupu dalších zájezdů. Máme krásné ubytování nedaleko hlavního města Kingston s parádním výhledem. Jedná se opět o apartmán. Hlavní město je pouze sídlem administrátora, který před dvanácti dny nahradil guvernéra,

místního parlamentu, který je rozpuštěný a ostrovního muzea. Život ostrova se odehrává v městečku Burnt Pine, kde je soustředěný i veškerý obchod.

Máme u pana domácího zamluvené auto, které k večeru přebíráme. Norfolkská společnost je opravdu pospolitá a většina nesouhlasí s tím, že po 37 letech přišla o samosprávu a ostrov je začleněn přímo do Australského svazu. Setkáváme se s projevy protestů na každém kroku. Když dorazíme do Burnt Pine, zjišťuji, že norfolkská pošta je uzavřená. Místo ní funguje v pekařství přepážka australské pošty. Norfolkské poštovní známky nejsou na poště k mání, a jak se dozvídám, stejně by neplatily. Tak dlouho jsem odkládal návštěvu tohoto tichomořského ostrova, až se mi to nevyplatilo. Naštěstí v obchodě se suvenýry kupuji poslední norfolkské známky a lepím je vedle australských.

Na Norfolkku jsme čtyři dny a je třeba se domluvit, co podnikneme. S Pavlem a Monikou se shodneme na místní večeři pod širým nebem. A s Pavlem se vypravíme na loď s proskleným dnem, abychom viděli podmořský život. Vše si objednáme v turistické centrále a domlouváme se na termínech. Seznamujeme se s Chelsea, která je zapálenou ostrovankou pro norfolkskou samosprávu.

Druhý den ráno s Pavlem sjíždíme do zálivu města Kingston, kde na nás čeká lodní výlet. Jsme tu brzo a tak vyčkáváme. Ve stanovenou hodinu přijíždí chlápek, který nastartuje traktor, za který zapřáhne vozík s lodí, a odveze loď na vodu. Pláž je tu písčitá, ale moře je studené. Prý se tu v tuto roční dobu koupou pouze otužilí Tasmánci.

Výlet není úplně vydařený, na lodi je nás hodně a podmořský život není bohatý. Monika měla čuch, že se této atrakce nezúčastnila. Vracíme se zpět do apartmánu a nabíráme Moniku, abychom si prohlédli podrobně ostrov. Ta včerejší vyhlídková jízda nám nestačila. Objedme celý ostrov, prohlédneme si kapli svatého Barnabáše, která patří mezi pamětihodnosti, které na Norfolkku musíte vidět. Norfolk má ve vlajce speciální norfolkský jehličnan – blahočet ztepilý, který endemicky roste pouze na tomto ostrově. Je velice krásný a naštěstí je zde hojně zastoupený.

Ráno se vypravíme do Kingstonu, abych přišel na kloub současnému statutu ostrova. Na nádvoří parlamentu je zbudované provizorní městečko, kde probíhají pokojné protesty proti připojení ostrova k Austrálii. Dáváme se s protestujícími do řeči. Vysvětlují nám svá stanoviska. A cítí se Austrálií podvedeni. Ukazují mi, že poslali i stížnost do OSN. Netouží po samostatnosti, chtějí mít s Austrálií dobré vztahy a souhlasí i s tím, že Austrálie je nadřazený celek, ale o ostrovních věcech si v rámci své samosprávy chtějí rozhodovat sami. Vybavuje se mi srpen 1968 a Československo, které dostalo hrozný políček ze strany, ze které to většina nečekala. Mám pro jejich protest pochopení. V družném rozhovoru nám ubíhá poklidné norfolkské dopoledne. Na protest proti zrušení samosprávy umísťuji na naše vypůjčené auto norfolkskou vlajku. Prohlašuji o sobě, že jsem Norfolkčan. Čímž si získávám sympatie místních, ale pomoci jim nedokážu. Píšu aspoň o tom zprávu na blogu (<http://blog.hedvabnastezka.cz/JanPodany/australie-a-oceanie-2016/jak-se-angazujeme-pro-norfolk/>).

Odpoledne vyrážíme na sever ostrova, kde se nachází národní park. Z nejvyššího bodu máme ostrov jako na dlani. Příroda je tu upravená a malebná. Jsem rád, že jsem se na Norfolk i v této době vypravil. V lese na nás začne útočit malý ptáček, je snad ještě menší než vrabec. Později se dovídám od Chelsey, že si takto na nás vyžebraval drobkou. A já se domníval, že má nedaleko hnízdo s mladými.

Na severním pobřeží se nachází místo, kde přistál první Evropan. Jím byl James Cook, který ostrov zabral pro britskou korunu. Na místě je vztyčený památník. Při vyhlášení ostrovní samosprávy toto místo navštívila Alžběta II., formální hlava ostrova. Tou zůstala i po změně statutu, neboť je mimo jiné i královnou Austrálie.

Přírodní krásy tohoto ostrova umocňuje i kaskádový vodopád, který odvádí vody ostrova do Tichého oceánu. Pár stupňů kaskády je nevysokých, zato poslední stupeň je vysoký, neboť voda padá přes okraj skaliska do deseti metrové hloubky. Kolem vodopádu vidíme papoušky, kteří se tu v odpoledním slunci koupou.

Večer se účastníme večere. Sejdeme se na domluveném místě a nejsme tu první. Spolustolovníci se sjíždějí. Když se setmí, je připravena hostina. Chodíme si pro jídlo a u stolu se bavíme s ostatními návštěvníky ostrova. Většina je jich z Austrálie. Vedle nás sedí rodina ze Západní Austrálie. Monika zbystří a začne česky vyprávět o tom, jak v místním kladenském rádiu vyhrála cenu, neboť správně zodpověděla, že Západní Austrálie není svazovým státem, ale má postavení teritoria. Oponuji, že se mýlí. Na to se mi dostane odpovědi, že to tak učí, protože je učitelka zeměpisu a ještě to má potvrzeno z rádia. Jakmile to přeložím našim spolustolovníkům, vyvedou mě z omylu. Od roku 1901 je Západní Austrálie státem a že se mýlím. Vzal jsem tu chybu na sebe, protože na začátku cesty nemíním dělat zbytečné dusno. Je vidět, že Monika s tím nesouhlasí a dál si mele svou, že je to teritorium, protože to správně zodpověděla v rozhlasové soutěži. Začínám nabývat dojmu, že cestování s touto osobou bude problematické.

Ráno se vracíme na sever ostrova. Abychom si doprohlédli národní park. Pak se stáčíme na západní pobřeží, kde nás láká Dvou komínová vyhlídka. Podnikáme pěší túru, abychom rozervanost pobřeží a nárazy mořských vln na skaliska viděli na vlastní oči. K večeru po prohlídce celého ostrova se stáčíme do přístavu Kaskády, který je nedaleko vodopádu. Sem navečer připlouvají rybáři. Čistí a vyvrhávají ryby, což láká žraloky. Máme štěstí, jeden rybář tu je. A když se soustředěně zahledíme do oceánských vod, vidíme, jak se občas mihne hbitý žralok.

Poslední den na Norfolku je tu a my se jedeme rozloučit s Chelsea, která bydlí na protějším kopci. Pěkně se rozloučíme, domluvíme se, že mě bude o dalším vývoji ostrova informovat přes sociální síť, a míříme na letiště. Opět nás čeká cesta do Brisbane, celní a pasová kontrola na Norfolku neprobíhá, o to více jsme překvapeni, že v Brisbane musíme na pasovou kontrolu, třebaže jsme přiletěli z Norfolku. Je to zřejmě tím, že ta změna je čerstvá a letiště na to není připravené. Vlastně jsme přiletěli na mezinárodní letiště, i když Brisbane má i vnitrostátní.

Dalším australským ostrovem, který jsme navštívili je **Vánoční ostrov**. Přilétáme z Perthu s mezipřistáním na Kokosových ostrovech. Letecké spojení je velmi zajímavé. Tyto destinace obhospodařuje australská letecká společnost dvakrát týdně. V sobotu letí Perth – Kokosové ostrovy – Vánoční ostrov – Perth. Ve středu je to v opačném směru. Tím, že jsme si zařadili Rudý střed do itineráře, máme návštěvu těchto dvou externích teritorií zajímavou. Letíme v sobotu na Vánoční ostrov přes Kokosové ostrovy, abychom se ve středu vrátili na Kokosové ostrovy a další sobotu letěli přes Vánoční ostrov do Perthu.

Monika tedy po zvážení všech záporů se rozhodla s námi být i poslední týden. Na letišti v Perthu nám sdělili, že nám změnili místa v letadle. Je to dáno tím, že celá naše řada je vyhrazená pro odpočinek pilotů. Takovou vzdálenost nemůže letět jedna posádka. Takže jsme v letadle s dvěma posádkami.

Pavel i já jsme získali náhradou místo u okénka. Monika sedí úplně jinde a v uličce. To je tím, že si nechtěla koupit letenku dohromady s námi. Jenže Monika se nevzdává a sedá si do vyhrazeného prostoru na své původní místo. Přijde letuška a slušně ji žádá o palubní vstupenku. Když zjistí, že sedí jinde, vyzve Moniku, aby si přesedla. Monika hraje nechápavou, což jí nedělá velký problém. Až když si na pomoc letuška zavolá pilota a hrozí jí vyloučením z přepravy, sedá si Monika našťavaně na své místo. Při tom hlasitě nadává na celé letadlo, a to velmi nevybíravým způsobem, našťěstí česky. Přesto děláme, že tam nejsme.

Po mezipřistání na Kokosových ostrovech a výměně posádky pokračujeme na Vánoční ostrov. Tady se podaří vyvolat poprask mně. Dovolil jsem si vyfotit letištní budovu. Ostraha se na mne zlobí a já se pokorně omlouvám. Naštěstí nemusím snímky mazat, přestože má ujištění, že ostatní australská letiště mám také vyfocená, nezabírají.

Po odbavení si vyzvedáváme auto. Vánoční ostrov je asi třikrát větší než Norfolk, takže se auto hodí. Pronajímatel nás vyvede z letiště až k našemu ubytování. Říká nám, že si máme s ním zajet na oběd, protože pak bude restaurace zavřená. Hlad nemáme, svačili jsme v letadle. Jak se později ukazuje, byla to chyba. Je sobota odpoledne a celý ostrov je vylidněný a všude je zavřeno. Od paní domácí se dozvídáme, že na ostrově jsou tři obchody, kde se dají nakoupit potraviny, ale otevřou až v pondělí.

Náladu nám to nekazí, protože máme tří ložnicový apartmán plně zařízený. Opět můžeme prát i sušit. Naštěstí při prvotní prohlídce ostrova objevujeme otevřený muslimský obchod, kde si základní potraviny kupujeme.

Apartmán je vybavený některými potravinami, je tu na přivítání litr mléka, krabička čaje, kávy, kaka, sůl, základní koření i olej. Naše strava je jednoduchá, skládá se z toustů se šunkou a sýrem, párků a vajec. Nic složitějšího nevaříme, to si vždy dojdeme na oběd či večeři. Monika s sebou táhne instantní jídla, jelikož se blíží konec cesty, snaží se polévky a jiné dobroty zkonsumovat. Že bychom jí s tím pomohli, to jí nenapadne.

Ráno nás vzbudí požární alarm. Monika se rozhodla, že se nasnídá sama, což už praktikuje poměrně dlouho, aby se nemusela dělit, naštěstí nejsme na ní závislí. Vložila toustový chléb do topinkovače a odešla si sednout ven, aby si užila ráno v poklidu s čerstvou kávou. Vyletíme s Pavlem z postelí, abychom tedy zjistili, že chléb je na troudu a smrad je po celém apartmánu. To se může stát. Když už jsme vzhůru, posnídáme též. Sháním se po litru mléka, který tu včera byl. Máme totiž chuť na kakao. Tak to máme smůlu, protože celý litr Monika spotřebovala na svou ranní kávu. Bez mléka to totiž není dobrá káva.

Požaduji vysvětlení, jak je možné, že opět sobecky vypila celý litr sama. S odporným obličejem mi oznámí, že když jsem takový hamoun, že mi klidně dá sušenou smetanu, kterou si zajistila v předchozích hotelech. Když nutně potřebuji po ránu kakao. Jak udělat z jednoho pytlíčku sušené smetany dva hrnky kakaa už mi neprozradí.

Po takovém startu se vydáváme na obhlídku ostrova. Vánoční ostrov je známý tím, že zde dochází k masivní migraci červených krabů. To se však děje o Vánocích, a teď je teprve srpen. Přesto se nevzdáváme. Určitě tu krabi jsou, neboť podél silnice se objevují typické dopravní značky „Pozor krab!“.

S prvním červeným krabem se setkáváme na vyhlídkovém místě Margaret Knoll. Takže tu jsou, jen se v době sucha schovávají v lesním porostu. Na Vánočním ostrově se stále těží fosfáty. Jen oproti Nauru se tu těží rozumně a nedevastuje se tolik životní prostředí. Ve správním městě Flying Fish Cove nalézáme pozůstatky důlní železnice i se zrezivělým vlakem.

Vánoční ostrov je vzdálen asi 600 kilometrů od indonéské Jávy. Tudíž se mnoho běženců snaží dostat do Austrálie přes toto území. Jenže Austrálie vyjmula toto území ze své imigrační zóny. Takže nelegální návštěvníci ostrova jsou zadrženi v detenčním zařízení, kde čekají na udělení či zamítnutí azylu.

Detenční zařízení se nachází na západě ostrova v odlehlé lesní krajině. Zařízení je obeháno vysokým plotem s ostnatým drátem. Na místě zjišťujeme, že je možné zařízení navštívit. Po tom netoužíme, tak raději vyrážíme k nedalekému lesnímu vodopádu. Na příjezdové cestě nás míjí ve vysoké rychlosti jiné auto, jen zvířený prach po něm zůstává. Silnice končí asfaltem a dál pokračuje cesta, která je podle značky sjízdná pouze pro vozidla, která mají pohon na všechna čtyři kola. To my nemáme, přesto usuzuji podle stavu cesty, že můžeme pokračovat dál. Což o to, sjet kopec dolů není takový problém a jak se budeme šplhat nahoru, to teď řešit nechci.

Zaparkujeme a vyrážíme k vodopádu. Cesta lesem je příjemná, třebaže je tropické vedro s vysokou vlhkostí. Všude se nám pod nohama míhají červení krabi, kteří jsou velmi mrštní. Podle informačních cedulí zde můžeme spatřit i kraba modrého, ten je však ještě plašší a zahlédneme ho zcela výjimečně. Monika se kochá kraby, já postupuji vzhůru po chodníčku a schodech k vodopádu.

Při mém příchodu se akorát chystá odejít otec s dvěma syny. Pozdravíme se, prohodíme pár slov a dostanu doporučení na přírodní sprchu. Každou neděli vezme kluky a pořádně se pod vodopádem vydrhnou. Neotálím, shazují oblečení a oddávám se příjemné přírodní sprše. To už přichází Monika a Pavel. Pavel sprše odolává a Monika mi slušně dává možnost se nepozorovaně obléci. Odvahu na nahou koupel nenalézá, ale fotku ve vodopádu chce mít. Pavel zkušeně fotí.

Odpoledne se krátí, přece jenom jsme blíž k rovníku, tak soumrak padá kolem šesté hodiny večerní. To je pravý čas na to, aby velcí krabi palmoví vylezli ze svých úkrytů. Najednou jich je tolik, že nevíme, které dřív vyfotit. Zřejmě jsou si vědomi ochrany, které se jim dostává, a bez problému pózují našim objektivům. Dokonce nám předvedou i krabí zápasy.

Poslední dnešní zastávkou jsou Blowholes. To jsou díry ve ztuhlé lávě, kterými vystřikuje mořský příboj. Už jsme tento přírodní útvar zažili na Americké Samoí i Tonze. Monika to nezná, tak si rádi zajedeme.

Pavel tam nalézá kešku, ve které je putovní předmět ve tvaru klokana. Je to velmi jednoduché, předmět má svou vlastní webovou stránku, kam zaznamenáte, odkud jste ho vzal a kam jste ho převezl. Nabádám Pavla, aby ho vzal s sebou a udělal dobrý skutek.

V pondělí si jdeme zaplavat a chceme se porozhlédnout po podmořském životě. V turistických informacích nám poradí, že nejlepší místo je v zálivu správného města. Tam se však rozkládá jeřáb a nakládací zařízení na fosfáty. I když se nám to nezdá, poslušně navlékáme masku, dýchací trubice a hurá do vody. Objevujeme výhodu nákladního mola, pohodlně se vchází do moře a dost daleko od kamenitého pobřeží.

Plaveme asi tři hodiny a kocháme se krásou korálů i rybek a ryb. Vyslechneme si nutnou připomínku o tom, že se to s Egyptem nedá srovnat, ale to už ignorujeme.

Po koupeli se chystáme navštívit guvernérův dům. Vánoční ostrov je závislé australské území od roku 1958, kdy ostrov předalo Spojené království Austrálii, neboť hrozilo, že s vyhlášením Singapuru by ostrov přešel pod nově vzniklý stát, neboť správa ostrova byla v britském Singapuru. Od roku 1984 ostrov nemá vlastní vládu a je začleněn s výjimkami pod Severní teritorium.

V guvernérově domě je v současné době muzeum. Jenže dostat se k domu, který je ve skále nad zálivem, není jednoduché. Vede sem úzká cesta, která je řízena kyvadlově pomocí semaforu. Když přijždíme, svítí zelená, neboť před námi je už jiné auto. Zelenou stihnu a zúžený úsek projíždíme bez problému. Jsem však z toho tak rozhozený, že po zaparkování nechávám klíče v zapalování a v autě batoh s pasem i peněženkou.

Po prohlídce muzea, asi dvacet minut, si to uvědomím a letím k autu. Vše je na svém místě. Ostrov se jeví bezpečně. Přesto si batoh беру k sobě a auto zamykám. Vracím se zpět do muzea, abych dokončil jeho prohlídku. V muzeu mě zaujme čínský drak a čínský lev.

Na ostrově je silná čínská komunita, která tu slaví příchod lunárního nového roku. Dračí lodě se tu však neprovozují.

Po prohlídce muzea odjíždíme, ale svítí nám červená. Zastavuji nedaleko semaforu ve stínu stromu, abychom se v tropickém žáru chránili. Jenže červená pořád svítí. Pošlu Pavla, aby zmáčkl tlačítko. Pavel se brání, že je to tlačítko pro chodce, ale poslechne. Po chvíli se rozbliká oranžový panáček, který upozorňuje řidiče, že se na úzké silnici vyskytnou chodci, ale červená svítí pořád dál. Nedá mi to a nervózně popojedu k semaforu, abych zjistil, v čem je zádrhel. Jakmile se přiblížíme, naskočí automaticky zelená. Mohli jsme si půl hodinu ušetřit.

Cestou okolo ostrova se zastavujeme u jeskyně. Chvilí nám trvá, než najdeme přístupovou cestu, ale podařilo se. Jsme zklamaní, jeskyně je malá a ještě plná odpadu. Všude samé sandály. Je mi smutno z toho, že místní jednu z přírodních památek přeměnili na smetiště. Pokračujeme dál a hledáme místo na vykoupání. Máme tip na tři pláže. Které jsou však titěrné, ale na sopečném ostrově si nemůžeme tolik vybírat. První pláž, Ethel Beach, je nekrytá a valí se na ni vlny Indického oceánu. Do takových velkých vln se nám nechce.

Přesunujeme se k pláži Lily Beach, tam se autem dojet nedá. A strmý sráz, kudy vede cesta, je označen cedulí pouze pro automobily s pohonem všech čtyř kol. Dnes se už neodvážím. Stačilo mi včera, jak jsme se opatrně soukali s autem do kopce. Zaparkuji a jdeme lesem po svých. Cesta je celkem slušná, ale ten prvotní krpál, bych ani nevycoval. Po půl hodině dorazíme do hustého tmavého lesa. Pavel objevuje stezku, která nás vede za hlukem mořského příboje. Najednou les končí a je před námi sráz dolů. Je tu kovové schodiště, po kterém se vydáme dolů. Pláž není pěkná, je kamenitá a plná plastového odpadu. To a vysoké vlny nás přimějí vrátit se k autu bez vykoupání.

parkuje šikovně tak, že z hlavní cesty není vidět.

Zbývá nám prozkoumat území, kde probíhá těžební činnost. Mapa ukazuje, že jsou tam tři temply a Pavel tam má kešku. Jenže vjezd k templům je zakázaný, probíhá těžba. Cedule mě nezastaví a opatrně projíždím zakázaným územím, nikde nikdo. Přijíždíme k prvnímu templu, který si chceme prohlédnout. Jedná se o jednoduchou svatyni. Auto parkuje šikovně tak, že z hlavní cesty není vidět.

To se ukazuje jako prozíravý tah. Neboť do deseti minut je tu auto těžební společnosti, které pročesává okolí. Po půl hodině to vzdají a odjíždějí. Počkáme dalších deset minut a rychle opouštíme zakázanou oblast. Zalituji, že jsem nešel s Pavlem, neboť tam objevil poměrně zachovalé nádraží. Pavel nám sděluje, že i tuto poslední kešku postihlo vandalství, jako ty předchozí, které dnes našel. Je to smutné, neboť nemáme kam umístit klokana. Musí s námi putovat na Kokosové ostrovy, kde se nalézá jediná keška.

Začíná soumrak a palmoví krabi se opět snaží ovládnout ostrov. Mají štěstí, že jsou tady pod ochranou, neboť před dvěma lety na Palau mi moc chutnali. Snažím se řídit opatrně, přesto na cestě procházející lesem, kde už byla naprostá tma, se najednou před koly objeví

krab. Máme dojem, že jsme ho přejeli, což mě mrzí. A mám zkaženou náladu. Přesto Vánoční ostrov hodnotím jako místo velmi krásné.

Další den už nezbyvá nic jiného než se zabalit a odjet na letiště. Cestou se dívám po mrtvole kraba, ale v místě střetu ho nevidím. Buď už byl odklizený, nebo si ho odnesli mravenci či jiná zvíř.

Na letišti vracíme auto a setkáváme se s pracovníci turistické kanceláře. Zřejmě jsme na ni zapůsobili, neboť nám dává vyplnit dotazník. Poctivě vypisuji všechny kolonky a návrh na zlepšení dávám lepší chování letištní ostraha a úklid jeskyně a pláží. Na první podnět mi odpoví, že se to běžně neděje, ale kvůli detenčnímu táboru je tu zvýšená ostraha, což přijímám. Ohledně nepořádku jsem je obvinil neprávem. To není odpad Vánočního ostrova. Je to odpad, který sem mořské proudy nesou z Jávy a je za něj zodpovědná Indonésie. Každý rok takto vyčistí asi mnoho tun indonéského odpadu.

Při nástupu do letadla opět máme změněná místa a opět se opakuje to, co v Perthu. Tentokrát nesedí u okénka ani Pavel, pouze já mám okno. Proč? Nevím, připisuji to štěstěně. Pavlovi to nevadí a Monika si opět ztropí svůj výstup a zase jí to není nic platné.

Přelet na **Kokosové ostrovy** je asi jen hodinový a my přistáváme na atolu. Je to náš první korálový ostrov na této cestě. Kokosové ostrovy jsou dva atoly, které se nacházejí v Indickém oceánu a spolu s Vánočním ostrovem jsou asijskou výspou Australského svazu. Pod Austrálii přešly v roce 1955 a v roce 1978 je australská vláda odkoupila od rodiny Clunies-Rossů. V roce 1984 se obyvatelé v referendu vyslovili pro úplnou integraci s Austrálií.

Konečně mi dochází australský akt vůči Norfolku. Norfolk měl výlučné postavení, které zatěžovalo rozpočet. Když Vánoční ostrov a Kokosové ostrovy mohou být externí teritoria bez vlastní vlády, proč by stejné podmínky neměl i Norfolk. Na Kokosových ostrovech integrace došla tak daleko, že tu vlají pouze australské vlajky.

Kvůli leteckému spojení jsme mohli být na zajímavém Vánočním ostrově jen tři dny a na plochý atol máme vyhrazené čtyři dny. Když se na to podívám s odstupem, jsou to pouze tři celé dny. Den příletu a odletu nepočítám. Na letišti na nás čeká paní domácí, která nám pronajala bungalov. Odveze nás do ubytování a poskytne první informace. Naštěstí je tu vše u sebe, takže se neztratíme.

Monika si vybírá pokoj, který není spojený s kuchyní, aby měla klid a mohla si taky konečně odpočinout. My s Pavlem zabíráme pokoj za kuchyňským koutem. Klíče tu nejsou a zámky nefungují, zřejmě je tu nulová kriminalita.

S Pavlem vyrážíme do restaurace na večeři, Monika má své zásoby. Je tu převaha muslimů a tomu odpovídá i nabídka jídel. Vepřové tu neseženeme, což nám nevadí. Funguje to tak, že zaplatíme vstupní poplatek a pak může konzumovat vše, co je k dispozici. A vaří tu

skvěle! Máme jasno, tady budeme jíst každý den. Po večeři sledujeme, jak zhasne letiště a ostrov se ponoří do tmy. Letiště se rozsvítí zase až za čtyři dny.

Ráno nám Monika sdělí, že pokoj je naprosto úžasný, protože se jí třou o střechu listy kokosové palmy. My takový problém nemáme. Monika nám včera oznámila, že má už zase jen 10 dolarů, což jsme slyšeli už v Perthu, tak jsme si s Pavlem udělali společný plán, jak strávíme čas. Předpokládali jsme, že Monika zůstane v pěším dosahu od bungalovu. To jsme se ale přepočítali, protože jsme se dočkali hysterického výlevu, že mohla celou cestu absolvovat sama. Jenže jsme ji uprosili, aby jela s námi, a ona nám naletěla. Teď se o ni vůbec nestaráme. Po mém dotazu, co chce podniknout za deset dolarů na čtyři dny, mi nedokázala odpovědět. Ale těch deset dolarů využije na to, aby si zaplatila autobus a trajekt na druhou stranu atolu.

Vyrazili jsme tedy ve třech na zastávku autobusu, který jezdí z vesnice do přístavu. V přístavu je loď, která převáží lidi přes lagunu na druhou stranu atolu. Takže z ostrůvku West Island plujeme na ostrůvek Home Island. Tam se nachází nevelké městečko, které má starou a novou mešitu a je plně muslimské. Přesto nikomu nevadíme a hledáme si místo na koupání. Moniku udivuje, že vody laguny jsou mělké a nejsou tam žádné vlny. Opět se cítí

podvedená, že jsme nedodrželi podmínky zájezdu. Nakonec si vysvětlíme, že učitelka zeměpisu neví, co je to korálový ostrov a jak funguje laguna.

Všude jsou krásné písečné pláže s kýčovitými kokosovými palmami. Jenže je právě odliv, tak ke koupání to není. Pavel demonstruje na pěkném místě, co znamená odliv v laguně. Jde asi kilometr od břehu a vodu má pořád pod kolena.

Nakonec se přesouváme do jednoho plážového altánku, neboť dedukuji, že tam je koupací místo. Vody je dostatek, tak se můžeme koupat. Jenže na Moniku je tu voda velmi chladná, tak se vrací zpět a bude se koupat tam, kde je vody po kotníky. Odpoledne trávíme koupáním a ležením na pláži. Pro Pavla je to příjemná kratochvíle, já se nudím. Musím se nějak zabavit. Našel jsem kokosový ořech a vzpomněl si na Milana, který je nyní už mým švagrem, jak na Samoi oloupal ořech a rozbil skořápku tak, že jsme se mohli napít i vydlabat osvěžující dužninu.

Dostat se do kokosu holýma rukama zabere spoustu času, takže stihnu se mezi tím i vykoupat a pak zase se dobývat do ořechu. Po dvou hodinách jsem úspěšný. Kokos však na zemi ležel zřejmě delší dobu, takže nám může nabídnout pouze bílou dužninu. S Pavlem vydlabeme půlku ořechu, druhou půlku necháváme pro Moniku. I když si to z mého pohledu za svůj sobecký postoj nezaslouží, nedokážu se nerozdělit. Přece jenom cestujeme jako skupina.

Monika se k nám připojuje a kokosový ořech přijímá jako samozřejmost. Nevadí mi to. Pomalu se přesouváme do přístavu, aby nás vzala loď zpět. Přeplyjeme lagunu a z lodí vidíme želvy. V přístavu už čeká autobus, nastoupíme a vezeme se. Když vystupujeme, nikdo po nás peníze nechce. Je pravda, že autobus je plný. Celý Home Island přijel na večeři do naší

restaurace. Autobus si asi předem zaplatili, neboť jel mimo jízdní řád. Nezlobíme se, že jsme ušetřili dva a půl dolaru. Přesouváme se do našeho bungalovu. Večeříme později, až se najedí místní, přesto na nás zbylo dost. Kuchařky už s námi počítají a ptají se, jak dlouho na ostrovech pobudeme.

Druhý den ráno se ukazuje, že Monika je stále při penězích a může s námi plout na neobydlený ostrov, který je jako stvořený pro lenošení, koupání a šnorchlování. Loď sem pluje pouze ve vybrané dny. A čtvrtek je právě tím dnem. Opět musíme autobusem do přístavu, dnes platíme. Nalodíme se na trajekt, který nás nejdříve zaveze na Home Island, odkud pokračuje na ostrov Direction Island. Nejsme jediní, tak se uklidňujeme, že snad pro nás odpoledne připlují. Loď kličkuje kvůli mělčinám celou lagunou. Plavební dráha je vyznačená, tak přistaneme bez jediného šrámu.

Vyloďíme se a přesunujeme se na východní cíp ostrova. Zde je totiž průliv do laguny. To znamená sice silný proud, ale taky bohatou faunu. Když se však na Rip podíváme, vidíme, že proud je moc silný a všude plno kamení. Nemám odvahu se tu ponořit.

Nacházíme si klidné místo s altánem a písčitým vstupem do laguny. Máme štěstí, ostatní návštěvníci si našli jiná místa. Po zanoření vidíme, že tu korálů moc není. Ano, správně, v Egyptě je to mnohem lepší. Přesto jsou tu velké ryby, tuším, že to jsou kanicové a želvy. Bohužel želvy opět plaší Monika, protože si je chce hladit a plavat s nimi. Z kaniců mám nejdříve hrůzu, jsou to opravdu velké ryby a strach je v mých očích ještě zvětšuje. Naštěstí je nezajímám natolik, aby za mnou plavaly. Kdykoliv se však objevím v jejich blízkosti, jsou zvědaví. A když mě hejno obklopí a já nevím kudy kam, není mi zrovna veselo.

Po koupání nám vyhládlo. S Pavlem jsme si koupili velkou konzervu tuňáka a k tomu balík toustového chleba. Podaří se mi pomocí kapesního nože konzervu otevřít. Máme celkem luxusní oběd. Vůně konzervovaného tuňáka přiláká kraby poustevníky, kterých je tu najednou nepočítaně. Monika jí stranou, neboť ke své instantní stravě našla trvanlivý salám z Čech, o který nemá potřebu se dělit. Nemáme na něj chuť.

Pozorujeme kitesurfery, kteří k nám kloužou na prknech a jsou přitom zavěšení na křídle. Za dopoledne objeli celou lagunou a zakotvili u nás. Dám se s nimi do řeči a zjišťuji, že je teď čeká ponoření do Ripu. Nazují si boty do vody, připevní dýchací trubice a naskáčou do vody. Vidím, jak je proud strhává a unáší hluboko do laguny. Za půl hodiny jsou zpět a jdou znovu. Je to pro ně taková vodní atrakce. Ještě jednou se na všechno vyptám a dozraje ve mně odvaha a chci to podstoupit.

Pavel i Monika jsou zatvrzelí a do Ripu se jim nechce. Mám na nohách boty a jsem na kraji Ripu. Sbíráám odvahu, abych skočil. Vedle mě se ocitá Monika se slovy, že mě v tom nenechá. Skáčíme do proudu. Než se rozkoukám, strhne mě proud o pár desítek metrů. Ale zabojuji a dostanu se do tišiny, kde se daří korálům.

Dostává mě krása barev i tvarů. Je tu mnoho barevných korálových rybek a u dna se povalují žraloci černocípí. S Monikou se necháme unášet a kocháme se tou podvodní krásou. Kde se vzal, tu se vzal, je tu i Pavel. Na břehu našel nějaké staré žabky, tak se vydal za námi. Vynořujeme se v laguně a klidně doplujeme na břeh. Pro mne to byl silný zážitek.

Zjišťujeme, že v igelitce s odpadky máme plno krabů, kteří vyjídají konzervu s tuňákem. Monika našla kokosový ořech a rozhodla se, že se do něj dostane, protože jí včera moc chutnal. Nedaří se jí sloupnout ani zelená slupka. Nedivím se, je to namáhavé a bez nástrojů je to těžké. Hodinu se lopotí, až když se praští do hlavy, vztekle kokos odhodí a jde se uklidnit mimo nás.

Po krátké přeháňce sušíme ručníky i plavky, neboť za půl hodiny pro nás snad připluje loď. Loď připlula a my se spokojení vracíme do svého bungalovu. Nás čeká opět výtečná večeře. Monika se po našich zmíenkách vypraví s námi. Ale cena je pro ni vysoká a hlavně nic nebude jíst od těch špinavých smradlavých muslimek. Taková vyjádření mě překvapují od člověka, který má toho mnoho procestovaného, pokud mu můžeme věřit jeho slova.

Poslední den jsme se rozhodli, že si vypůjčíme kola a projedeme se na jih atolu. Nachází se tam totiž ta jediná keška, kam musíme umístit klokana z Vánočního ostrova. Monika odjíždí do přístavu, protože na to ještě drobné má a v laguně se bude koupat s želvami.

Vyzvedáváme si poslední dvě kola a vyrážíme. Ve vybavení jsou i cyklistické přilby. Nesedí nám a potíme se v nich, tak je necháváme na řídítkách. Moje kolo je rozvrzané a zlobí levý pedál. Na konci vesnice nás stává mladík. Představuje se a sděluje nám, že je místním policistou. Do půl těla nahý a na zbytku těla má bermudy. Přesto bereme vážně jeho doporučení, abychom si nasadili přilby a neporušovali australské zákony. Naštěstí náš přestupek vyřešil domluvou a my jsme mohli pokračovat bez zadržení či placení pokuty.

Dojeli jsme do Skautského parku, kde Pavel objevil neporušenou kešku. Spadl mi kámen ze srdce, neboť klokana se měl pohybovat pouze po australském území. A Pavel má před sebou už jen Hongkong a Evropu. Necháváme tedy klokana na australské půdě a jsme spokojení.

Máme takovou radost, že to na svých kolech rozpálíme, což stojí život jednoho kraba, kterého Pavel přejel. Našli jsme místo, o kterém nám včera vyprávěla Monika. Místo večeře se šla projít, ale zastihl ji déšť. Schovaná pod palmou promrzla a čekala, až bude moci přeběhnout do bungalovu. Tam ji objevili místní, kteří ji pozvali k sobě domů, dali jí najíst a na cestu pro zahřátí lahev červeného vína. A zároveň ji sdělili, že zítra je slavnost úplňku. Na vyhrazeném místě se sejde celý ostrov, je tam zábava v podobě místní kapely a je tam i občerstvení.

Místo se už připravuje a zjišťujeme, že vstupné činí 60 dolarů. Kolo mě zlobí čím dál více, tak se vracíme. Proti nám jede na kole Monika. Ptáme se, kde sehnala kolo. Na ostrově

je ještě jedna půjčovna, ceny mají však stejné. Na den je to 15 dolarů. Prý ještě nějaké dolary našla. A plaváním se želvami nemůže trávit celý den. Informujeme ji o chystaném večeru a hlavně ceně. Třeba ještě najde nějaké dolary.

My jsme vrátili kola. V půjčovně nám oznámili, že oprava bude až druhý den, tak nám vrátí peníze. S tím jsme nesouhlasili, přece jenom jsme na kolech nějaký čas strávili. Nakonec jsme se dohodli, že nám vrátí polovinu za výpůjčku.

Odpoledne jsme strávili v bungalovu potřebnými úkony, mezi které patří psaní elektronických dopisů, blogu, třídění fotografií atp. Pavel na mne vyzvídal, co má navštívit v Hongkongu. Je to sice devět let, co jsem tam byl, ale snad můžu přispět nějakou radou. Určitě jsem mu doporučil, aby si zajel do Macaa. Takže jsme měli téma na celé odpoledne. Večer jsme se vydali na večeři. Monika se akorát vracela ze svého cyklistického výletu a oznámila nám, že za 60 dolarů na slavnost nemusí.

Ráno jsme si zapakovali, dojedli zásoby, rozloučili se s paní domácí a přesunuli jsme se na nedaleké letiště. Oběd jsme si domluvili v naší oblíbené restauraci. Oběd bohužel není formou bufetu, je pevně daný, ale do letadla se vyplatí nastoupit s plnými žaludky.

Po bezpečnostní kontrole a odevzdání kufrů nastupujeme z letištní plochy rovnou do letadla. Tady nikdo nemá problém s tím, že si letiště fotím. Dveře se zavřely a letadlo popojíždí na vzlet. Motory se rozburácí a my se vzneseme do vzduchu. Nad Kokosovými ostrovy zakroužíme, tak máme poslední možnost se s tímto australským územím rozloučit a letíme zpět na Vánoční ostrov. Já mám opět sedadlo u okénka. Monika má uličku, ale na Vánoční ostrov může sedět u okénka. Letuška ji tam nechává.

Na Vánočním ostrově musíme všichni z letadla, abychom prošli znovu kontrolou a opět nastoupili na svá místa. Monika už má na svém místě odpočívajícího pilota. Po obligátní scéně je posazená na místo do uličky.

Let do Perthu mi připadá nekonečný, ale přesto se dočkám a večer vystupujeme v Austrálii. Vyzvedáváme si zavazadla. Monice a Pavlovi to letí před půlnocí a kufry si ještě nemohou odbavit. Mně to letí za tři hodiny do Brisbane. Já se tedy kufry zbavuji a odcházím do tranzitního prostoru.

Jak probíhal pobyt Pavla a Moniky v Hongkongu se dozvídám až v Praze, když se s Pavlem setkám. Při vyprávění je mi jasné, že Pavel nezveličuje. Když se Monika dozví, že jsem nakonec v Sydney byl, je mi jasné, že se spolu už nikdy nesetkáme.

Austrálie a její přílehlá tři externí teritoria jsme navštívili. Zbývá mi popsat jen pobyt v Papui Nové Guinei a na Východním Timoru.

Opět odlétáme z Brisbane. Norfolk se vydařil, tak jak dopadneme na **Papui Nové Guinei**? Už v Praze jsem kontaktoval honorárního konzula České republiky, který sídlí v Portu Moresby. Odkázal mě na svého výborného kamaráda Vincenta. Vincent vlastní v hlavním městě hotel a ujme se nás.

Na letišti směňujeme peníze, abychom byli dobře vybaveni. Kina, tak se jmenuje místní měna, je poměrně silná měna a zjišťujeme, že je zde draž než v Austrálii. Před letištěm už na nás čeká mikrobus, který nás odváží do hotelu. Cestou sledujeme ruch v Portu Moresby, kde je mnoho lidí na ulicích i veřejných prostranstvích. Míra nezaměstnanosti je vysoká.

Hotel má vlastní ochranku, vysokou zeď s ostnatým drátem a bazén. Recepční nám dává pokoj, který je vedený v kategorii luxusních. Tmavý špinavý pokoj o dvou místnostech mě utvrzuje v tom, že nejsme v turistické destinaci. Když chci mít dva pokoje, propukne Monika v pláč, neboť na to nemá. Utěšuji jí a slevuji ze svých požadavků. Budu s Pavlem spát na jedné širší posteli a Monika si šťastně zabírá špinavý gauč.

S Vincentem se setkáme až večer. Ptám se recepční, zda se dostanu zpět do hotelu, když si zajdu koupit známky na nedalekou poštu. Vytřeští oči a zamítne můj dotaz. Nesmíme opustit hotel bez doprovodu. Toto se Monice líbit nebude, čekají nás zřejmě další výdaje.

Za chvíli klepe na dveře recepční a sděluje nám, že auto s ochrankou je připravené. Dušuji se, že jsem nic neobjednával. Přesto nastupujeme do hotelové dodávky a noříme se opět do ulic hlavního města. První cesta vede automaticky na nedalekou poštu. Jenže pošta už je zavřená. Je zajímavé, že naše ochranka nejdříve zkontroluje okolí auta a teprve potom nám

dovolí vystoupit. Nepřipadá mi to tu nebezpečné. Jen bych se divil, co by se kolem mne dělo, kdybych místní průvodce neměl.

Další zastávkou je parlament konstituční monarchie Papuy Nové Guineje. I tomuto státu oficiálně vládne Alžběta II. Papua Nová Guinea získala nezávislost v roce 1975. Parlament je výstavní a na jeho stěnách jsou zobrazeny všechny národy a kmeny této rozmanité země. Monika sem nejdříve nechtěla, teď ji mrzí, že Vincent nám nezařídil návštěvu vnitrozemí. Bohužel čtyři dny jsou maximum, co jsme si mohli na tuto zemi vyhradit. Až sem poletíme příště, naplánujeme si více dní a Vincent nás vezme na Vysočinu, která je méně nebezpečná a o to více zajímavá.

V budově parlamentu je zakázáno fotografovat, což mě mrzí, neboť interiér je krásný. Pohyb na půdě parlamentu je bezpečný, tady se můžeme vzdálit od ochranky i na více kroků. Jedeme do nákupního střediska. Parkoviště je plné, takže nějaký pokrok tu mají. Zaparkujeme a ponoříme se do víru nakupování potravin a hlavně balené vody. Už v hotelu nám říkali, že je lepší pít balenou vodu. Monice gentlemansky pomáhají chlapíci z ochranky. Po nákupu mě odvádějí do patra, kde se nachází otevřená přepážka pošty. Nakupujeme pohlednice i známky.

Vracíme se na hotel okružní jízdou po městě. Vincent je stále zaneprázdněný, tak se uvidíme až zítra ráno. Zatím si máme naplánuvat, co bychom rádi viděli. Odhaduji, že tyto

dodatečné služby budou pěkně drahé. Monika zvažuje, že zůstane zbylé tři dny na pokoji. Samozřejmě nejde o peníze, ale kvůli bezpečnosti.

Noc je celkem klidná, jen Monika se diví, že s námi bydlí i jiní obyvatelé zvířecí říše. Naštěstí tu máme malé gekony, kteří přes noc vychytají všechny obtížný hmyz.

Ráno se nasnídáme, bohužel se to neobejde bez rasistických poznámek Moniky. Je mi to divné, jak někdo může takto smýšlet, když tolik cestuje? Po snídani dorazí Vincent. Předáme mu dary a zjišťujeme, že už v Praze kdysi byl. To nás potěší. Důrazně nás upozorňuje na bezpečnostní situaci a prosí nás, abychom bez ochranky hotel neopouštěli. Nastíním mu, co bychom rádi viděli, další tipy přidá Vincent. Vypadá to, že zbylé tři dny budou nabité. Máme k dispozici dva zaměstnance hotelu, kteří nám budou dělat řidiče, průvodce a ochranku, a k tomu dodávku s plnou nádrží. Opatrně svedu řeč na peníze. Odpověď je víc než velkorysá. Jsme Vincentovi hosté, tudíž auto a dopravu vůbec nemáme řešit a bylo by fajn, kdybychom každý den vyplatili pouze chlapíky, kteří se o nás budou starat. Jedním dechem dodává, že je nemáme rozmazlovat, maximálně 20 kina na den. To je přijatelné i pro Moniku.

Hned vyrážíme a první cíl je Přírodní park, který se nachází na okraji hlavního města. Jedná se o zoologickou zahradu, kde si můžeme prohlédnout faunu této země. Chlapíci vstupné neplatí, ale domluví nám slevu, čemuž se nebráníme a ještě nám zařídí místního ošetřovatele, který nás po zahradě provede. Ze zvířat musím zmínit ježuru, která se lehce liší od své australské příbuzné. Pak nás udivili stromoví klokani. Ale dech se nám zatajil, když jsme spatřili rajky. Jejich peří je vysoce ceněné. Rajka je na státní vlajce a její lov je zakázaný.

Po prohlídce jsme hladoví, tak zajedeme na oběd. Přáli jsme si poznat místní kuchyni, tak nás vezmou na tržiště, kde jsme se poměrně dobře najedli. Jen ceny jsou opravdu vysoké. Odpoledne zajíždíme opět k parlamentu, neboť vedle se nachází Národní muzeum. Muzeum je sice klasické, nedochází k žádné interakci, ale je velmi zajímavé. Náš průvodce nám v oddělení jeho kmene popisuje, jak vystavené nástroje fungují, kdy se používají různé kroje a dokonce se s druhým dohaduje, abychom dostali nejpřesnější popis.

Den utekl, jako když na ruce pleskne a my se vracíme na hotel. Na recepci si půjčuji lepidlo, neboť papuánské známky nevynikají v přilnavosti. A takovou raritu raději přilepím lepidlem, jen aby do republiky dorazily.

Dnes vyrazíme už za hranice hlavního města. Nejdříve si žádám o zastávku na trhu v Koki. Koki je čtvrť hlavního města, a na tržišti někdy bezpečno je a někdy ne. Lepší situace bývá po ránu. Fotím si z estakády čtvrť Koki, která vyniká dřevěnými domy na kůlech. Hledám si dobré místo na focení, ale vzdálil jsem se hodně daleko od auta. Jakmile na mne začnou místní pokřikovat, doběhne ke mně ochránce a odvádí mě do auta. Tržiště projíždíme, třebaže to vypadá, že místní na nás mávají a někteří touží po tom, abychom si je vyfotili.

Po opuštění města přibrzdíme v Hanuabadě, která je obdobná Koki, ale je tu mnohem klidněji. Zde můžeme z auta i vystoupit a porozhlédnout se po trhu. Pak nás čekají dvě vesnice, ve kterých mě fascinuje, že se ulicemi potulují prasata místo psů. Na první pohled je vidět, že tu panuje chudoba. Pokračujeme dál a objíždíme velkou nadnárodní společnost, která zde těží ropu a zemní plyn. Z toho plynou velké zisky, ale nikdo neví kam a komu.

To už silnice končí a my jsme v Lea Lea. I tu je místní trh a lidé jsou mnohem uvolněnější a příjemnější. Konečně můžeme s domorodci prohodit i pár vět. Přes průliv vede dřevěná lávka. Na ní se potkáváme se školáky, kteří již mají po škole a jdou zvesela domů. Na oběd se zastavujeme v nedalekém Sunset Resortu. Podle názvu je jasné, že lepší jsou tu večery. Přes oběd je tu klid. Jestli tomu dobře rozumíme, patří resort velmi dobrému kamarádovi Vincenta. Uděláme tu tedy útratu a pokračujeme zpět do Portu Moresby.

Projíždíme městem okolo letiště a zastavujeme se na jeho okraji, kde se rozkládá velký hřbitov. Náš řidič si tu něco domlouvá s nám neznámou ženou. Pak se zastavíme na válečném hřbitově. Kde čteme na náhrobcích, že tu jsou pochovaní nejen místní ale i australští a novozélandští vojáci, kteří se podíleli na osvobození této země od Japonců. Po této pietní zastávce se vydáváme do hor.

Mijíme kaučukovníkovou plantáž a snažíme se dojet na významný Kokoda Trail. Oficiální začátek nacházíme bez problému, je u hlavní silnice. Tam se dozvídáme, že nás čeká ještě asi 20 kilometrů po nezpevněné silnici. To je výzva, která nás baví.

Na cestě potkáme školáky a samozřejmě nemáme nic proti tomu, když je svezeme do vesnice, která je vzdálená asi deset kilometrů. Pár kluků se nabídlo, že nás odvedou

na začátek cesty, protože vědí, kde to je. Naši průvodci to ani netuší. Cestou se na korbě děti mění, většinou však vystupují a zbydou jen dva. Ti poctivě s námi jedou až na konec.

Stezka Kokoda měří 96 kilometrů a vznikla v roce 1942, kdy se na Nové Guineji bojovalo mezi Japonci a Australany. Stezka překonává členitý terén a je pojmenovaná podle vesnice Kokoda, která na stezce leží. Dříve sloužila pro vojenská spojení, v současnosti je oblíbeným trekem na Papui Nové Guineji. Turisté projdou celou stezku za deset až dvanáct hodin. My načerpáváme atmosféru na prvních 50 metrech. Nutno poznamenat, že se jedná o velmi náročnou cestu.

My se vracíme zpět a cestou vysazujeme poslední dva školáky. Cestou se opět zastavujeme u hřbitova a nabíráme nám neznámou ženu s dcerou. Ty se ovšem znají s naším řidičem a jsou rády, že si zkrátí cestu domů. V hotelu chodíme s Pavlem na večere, abychom nějak splatili Vincentovu pohostinnost a nutno poznamenat, že tu dobře vaří. V hotelu jsou ubytovaní místní, kteří se do hlavního města dostali za prací. V noci slyšíme, ženský řev a nepěknou hádku. Je to jen jednou a ráno není po nějakých rozepřích stopy.

Poslední den se domlouváme s řidiči, že se zase vypravíme do přírody. Jen musíme vyrazit až odpoledne, neboť dopoledne je dodávka využita pro návoz surovin do hotelu. Cílem je národní park Varirata. Nachází se v kopcích nad Portem Moresby. Cestou mjíme zajímavý vodopád, vyhlídka je však zpoplatněna. Naštěstí nás výše poplatku nezruinuje. V parku začínají dotírat komáři a vypadá to, že repelent, kterým nás Monika vybaví, je málo účinný. Výhled na město je slabý. Buď je nízká oblačnost, nebo se nad městem vznáší smogová čepice. Shodujeme se, že je to spíše ten smog.

Podnikneme pěší túru po neznačené, leč zřetelné cestě. Procházíme lesem, kde najdeme velké hnízdiště. Možná patří kasuárovi, ale to se jen dohadujeme. Přesto se jedná o významné hnízdiště, když je tu instalovaná fotopast.

Stejnou cestou se vracíme zpět. Objevím divoce rostoucí ananas, plod je ještě malý, ale už je znatelný. Zastavujeme se ještě u Zlaté říčky, která vytváří romantické koryto. Vracíme se do hotelu a začínáme balit. Zítra ráno nás odvezou na letiště. Prohlížím si v cestovním pasu vízum Papuy Nové Guineje, které jsme obdrželi zdarma po příletu. I v tom je výhoda členství v Evropské unii. Odbavení proběhlo naprosto hladce, neboť většina Australanů si musí vyřídit vstupní vízum za poplatek u jiné přepážky, než jsme byli my. Rád bych se sem vrátil a ukázal tuto zemi i své ženě.

Bohužel jsme se nesečkali s honorárním konzulem, neboť doprovázel člena rodiny do Austrálie na složitou operaci. Přesto stále mám nabídku, že bych mohl v této tropické zemi pracovat. Možná mám připravené i pracovní vízum. Mohl bych se uplatnit v dřevozpracujícím průmyslu, nebo v hotelnictví. Škoda jen, že o tom nechce má žena ani slyšet.

Ráno se loučíme s Vincentem i našimi průvodci a necháme se odvézt na letiště. Odbavení je naprosto bezproblémové a za chvíli sedíme v letadle, která nás přenesou zpět do Austrálie. Čeká na nás opět stát Queensland a město Cairns.

Východní Timor je nejlépe navštívit z australského města Darwinu. Opouštíme Austrálii a na týden se přesouváme do Asie. Východní Timor získal nezávislost v roce 1975, když odešli z území Portugalci. Nezávislost trvala pouhých devět dní, pak došlo k okupaci sousední Indonésií. V roce 2002 byla opět vyhlášena nezávislost, na kterou již dohlíželo OSN. Po čtrnácti letech přistáváme v hlavním městě Dili my. Nedávno podepsala EU a Východní Timor smlouvu o bezvízovém styku. Procházíme tedy rovnou k pasové kontrole a nemusíme stát frontu na východotimorské vízum. Ušetříme i 30 amerických dolarů, kterými se v zemi platí.

Z hotelu je zde připravený odvoz. Projedeme celé město a zastavujeme před hotelem. Už na první pohled je znát, že jsme v jiné zemi. V očích máme ještě NP Kakadu a Nitmiluk. I když tištěný průvodce nabádá k obezřetnosti a v noci téměř přikazuje neopouštět hotel, vypadá to v reálu lépe. Recepční nás ujišťuje, že se bezpečnostní situace v mnohém zlepšila, ale na pouliční krádeže si musíme dávat pozor.

Ubytováváme se v třílůžkovém pokoji, který je trochu stísněný, ale vyvažuje to, že máme každý den k dispozici čtyři jeden a půl litrové lahve vody a každý večer na baru lehké pohoštění pro dva. Domluvíme se, že se budeme střídat. Pavel s Monikou jeden den, druhý den Monika se mnou a třetí den já s Pavlem. Pohoštění je opravdu drobné, takže Pavel se ke mně připojuje a v hotelové restauraci večeříme. Monika má své zásoby z domova.

Ráno se probouzím první a vyrážím do rozednívajících se ulic. Zjišťuji, že pošta se nenachází tam, kde místo popisuje tištěný průvodce a internetové mapy. Na místě je však dostatek lidí, kteří mě nasměrují správným směrem. Pošta však otvírá až v devět. Vracím se na hotel.

Dnes nás čeká obhlídka hlavního města a zajištění si programu na celý týden. Na ulicích už je typický ruch pro jihovýchodní Asii. Po městě jezdí microlety, miniaturní autobusy pro deset lidí. Jízdné je jednotné – čtvrt dolaru. Bankovky jsou americké, ale Východní Timor si razí vlastní mince: centava. Aby dodržel dohodu se Spojenými státy americkými, vydal minci 100 centavos, neboť jednodolarové bankovky jsou tu výjimečné.

Prohlížíme si naproti poště městskou tržnici, zrovna se tu koná nějaká přidružená akce k zasedání ASEAN. Jedná se o sdružení států JV Asie, kam by se velmi rád zařadil i Východní Timor. Země má šanci být bohatou, neboť na jeho území v pobřežních vodách jsou naleziště ropy a zemního plynu.

Míjíme katolické kostely a v jedné postranní ulici najdeme i kostel Moravských bratří. Téměř třicetiletá indonéská okupace sem přivedla islám. Proto není nikterak zarážející, že

míjíme mešitu. Opět posloucháme Moničiny nenávistné poznámky. To už však dorazíme do společnosti, která organizuje šnorchlovací a potápěcí výlety v okolí Dili. Domlouváme si na zítřek výlet. Platíme zálohu a těšíme se, že máme domluvený program. Nedaleko nacházíme maličkou agenturu. Jak zjišťujeme zanedlouho, poslalo nám ji samo nebe.

Agenturu vede obyvatel Východního Timoru, kterému pomáhá Australan, který sem přesídlil za ženou. Východotimořanky jsou pohledné a podle slov Australana i oddané manželky. Ihned se nás ujmou a zjišťují, že jsme pole neorané. Domlouváme se, co bychom rádi viděli, nabízejí nám nějaké své předpřipravené zájezdy.

Vysvětlujeme, že zítřejší den trávíme se sousedy v moři. Chválí nás, že jsme si vybrali spolehlivou společnost. Však jsem si ji prověřil na internetu a hlavně jsem četl recenze. Monika touží plout na sousední ostrov, kde by opět šnorchlovala, protože bezmezně miluje zvířata a touží po kontaktu s nimi. Našla si společnost, která na ostrov vypravuje nákladní loď za pouhých 5 dolarů. Ta společnost jim nic neříká, ale doporučují Monice jinou společnost. Ta jezdí častěji, ale stojí dolarů 15. To rozhoduje. Zjistíme, že přístav je nedaleko, tak tam Monika s jedním členem sjede, aby si koupila jízdenku. Pokud vůbec budou, pak se uvidí, co můžeme podnikat dál. My plánujeme s Australanem.

Zjišťuji, že je možné navštívit východotimorskou exklávu Oecussi. To musím využít. Připojí se i Pavel, neboť tam je jediná východotimorská keška, kterou bychom mohli najít. Domlouváme se i na jednodenním výletu po západní části Východního Timoru, která díky napojení na Indonésii má poměrně slušné silnice.

Vrací se Monika. Triumfálně drží jízdenky za pouhých 5 dolarů. Pánové jí vyseknou poklonu, že je zkušená cestovatelka, neboť objevila nejlevnější dopravu na ostrov Ataúro. Dochází ke komplikaci v tom, že letenky do Oecussi jsou volné pouze na 5. srpna. Dnes je druhého srpna, zítra máme šnorchlování, 4. srpna má Monika plavbu na Ataúro a 5. srpna letíme do Oecussi, tam přespíme a vrátíme se 6. srpna. 7. srpna se vracíme zpět do australského Darwinu.

Nedaří se nám poskládat itinerář. Monika do Oecussi nechce, což s Pavlem přijímáme s povděkem. Ale ráda by si projela západní Východní Timor. Jediný den, který připadá v úvahu je 4. srpna. Jenže to pluje na Ataúro. Třebaže je naštvaná, domlouváme se, že pojedeme s Pavlem na jednodenní výlet právě čtvrtého. Monika nechce ani slyšet, že by nechala propadnout 5 dolarů a platila by dolarů 60, resp. 20, když bychom jeli tři.

Vypadá to slibně, budeme dva dny bez Moniky. Vše domlouváme, neplatíme ani zálohu a vycházíme z agentury spokojení. Pomůžeme Monice najít místo, odkud nákladní loď popluje. Přístav je rozlehlý, ale snad má Monika představu, odkud za dva dny vyrazí.

Ráno přicházíme včas, aby nás zařadili do šnorchlovací skupiny. Vyrážíme autem na východ od města. Vidíme, že na východní pláži se nachází socha Krista, ne nepodobná té v Riu de Janeiru. Tam by se Monika rozhodně ráda podívala. Jenže teď není čas, jedeme po severním pobřeží. Silnice kopíruje pobřeží, pěkně se to tu klikatí. Míjíme rozestavěný pivovar koncernu Heineken.

Zastavujeme na oblázkové pláži Lone Tree. Převlékáme se do plavek a vybavujeme se potápěčskou výstrojí. Masku a dýchací trubici máme svoji, jen jsme si vypůjčili ploutve na nohy. Monika je nedočkavá, rozumí špatně, takže se vnoří první do vody a ani nevnímá, že vedoucí zájezdu na ni volá. Mávne rukou a dostáváme Moniku na starost my. Jsme s Pavlem jediní, kteří se nebudou potápět. Ostatní si berou tlakové lahve a jdou na ponor.

Ptám se, zda je možné spatřit zde kapustňáky. Vedoucí výpravy jen ukáže na Moniku a řekne: „To je tvůj kapustňák a starej se o něj.“ Položíme se na hladinu a sledujeme podmořský život, který tu je bohatý, ale s Egyptem se to nedá srovnávat. Popravdě se to nedá srovnávat ani s Velkým bradlovým útesem. Ale to nevadí. Moře tu není studené a je stále co pozorovat.

Po dvou hodinách vylézáme z vody a rád nastavuji záda slunečným paprskům, abych se ohřál. Za chvíli dorazí potápěčská skupina. Všichni voláme Moniku, aby se vrátila, ale na naše posunky reaguje tím, že ještě ne. Když vyjde, vysvětluje jí vedoucí skupiny, že je

třeba dodržovat nějaká pravidla. To ale narazil, Monika mu nerozumí a já zaujatě tlumočím. Jsme na ni naštvaní, neboť čas ubíhá a před námi je ještě jedna potápěčská lokace.

Monika pak vysvětluje, že si myslela, že nás chtějí okrást a potápění zkrátit. Proto nechtěla z vody ven, když jsme ji volali. Druhé místo se jmenuje K41 a dostáváme i lehký oběd, který je samozřejmě v ceně. Opět dostáváme instrukce, Monika musí odpřisáhnout, že rozumí příkazu, aby se nás držela a nevzdalovala se od nás.

Opět se rozdělíme, my tři plaveme na hladině, ale podmořský život je tu stejně chudý, jako na předchozím místě. Je nám řečeno, že se jedná o velmi dobrá místa na Východním Timoru. Ostatní spolucestující to potvrzují. Když se jich vyptávám, neviděli v hloubce deseti až dvaceti metrů nic převratného. Přesto hodnotí dnešní ponory jako zdařilé.

Večer se na hotelu připravujeme na celodenní výlety. My s Pavlem budeme vyzvednuti před hotelem, Monika se musí dopravit do přístavu. Na pokoji zbyly dvě lahve vody. Monika si dvě vody zabrala pro sebe již na dnešní výlet. Beru si lahev vody a Pavel zbylou a balíme si ji na zítřejší výlet. V tu chvíli nás Monika osočí, že jí krademe její vodu. To už nevydržím a dost nevybíravým způsobem se jí ptám, zda umí počítat tak blbě jako učít zeměpis. Nafoukne se, naštěstí Pavel stojí za mnou. Byly tu pro nás tři připravené 4 lahve. 1 mám já v batohu, 1 má Pavel v batohu, kde jsou tedy zbývající 2? Jak jsme si všimli, vzala si

obě dvě na dnešní výlet Monika. Zůstane jako opařená. Vážně si myslela, že jsme tak hloupí, že si necháme všechno líbit? Naštěstí po tomto odporném výstupu, který bych si rád odpustil, je aspoň večer klid a nemusíme poslouchat unavující řeči.

Ráno Monika zmizí do přístavu a my se vydáváme s panem Aberim na prohlídku této malé země. Ochotně nám odpovídá na zvědavé dotazy, vysvětluje, jaký je vztah s Indonésií a jak to tu chodí. Zastavujeme na okraji Dili, kde se nachází typické domy na kuří nožce.

Druhou zastávkou jsou ruiny bývalého portugalského vězení ve vesnici Likisa. Já s Pavlem dostáváme základní výklad, zbytek si můžeme přečíst na instalovaných cedulích. Pokračujeme po silnici, která je mnohem lepší než včera, dál k hranicím s Indonésií. Zastavíme ve vesnici Maubara, kde si máme prohlédnout bývalou holandskou pevnost. Pavel se těší, měla by se tu nacházet keška. Pan Aberi, zůstává u auta a my se chceme dostat do pevnosti. Pevnost je zavřená. Jde však kolem mladé děvče, které doběhne domů pro klíč a odemkne nám.

V pevnosti je zřízená restaurace, jinak je naprosto pustá. Pavel nemůže kešku nalézt. Prohledáme stromy, děla i schody a nikde nic. Ptá se dívky v restauraci, která si zatím sundává židle ze stolů. Ta vůbec netuší, co jí Pavel říká a co chce. Vzdáváme to a vracíme se k autu.

Další kilometry slušné silnice jsou za námi a my jsme na hranicích. Pan Aberi vysvětlí, že se jen podíváme. Dostáváme se bez problému do prostoru hranice. Vidíme, že tu

jsou na motorkách Němci. Dáváme se s nimi do řeči, abychom se dozvěděli, že před necelou hodinou přijeli na motorkách z Indonésie Češi. Minuli jsme se. Hranice není společná. Kdybychom zde získali výstupní razítko, prošli bychom územím nikoho a po půl kilometru bychom byli na indonéské celnici. Razítko do pasu z Indonésie je velké lákadlo, ale nakonec to vzdáváme, protože projít jen celnicí tam a zpátky by mohlo vzbudit nežádoucí zájem.

Opouštíme pobřežní silnici a vyrážíme do hor jižním směrem. Silnice je o poznání horší, ale pořád sjízdná. Vystoupáme do horské vesnice Balibó. Nad vsí se tyčí pevnost, která v současné době plní jinou funkci. V pevnosti se nachází jedna z nejlepších restaurací Východního Timoru. S radostí a chutí se zde naobědváme.

Ve vesnici si ještě prohlédneme památník obětem útoku na pět australských novinářů, kteří v roce 1975 byli popraveni indonéskými teroristy. Čin měl přimět Austrálii, aby neuznala Východní Timor. Opouštíme v odpoledním slunci Balibó a vracíme se stejnou cestou do Dili. V pobřežní nížině vidíme na rýžových polích pracovat buvoly.

Na západním okraji Dili je od roku 2002 socha papeže Jana Pavla II., který je protiváhou sochy Krista na východním konci města. Papež navštívil okupované území v roce 1989 a pronesl ve své řeči vizionářské poselství o svobodném Východním Timoru do deseti let. Trvalo to 13 let, tomu říkám slušná prognóza.

Vracíme se do hotelu a o Monice nikdo neví. Dorazila asi až v devět večer úplně naštvaná. Nákladní loď nevyplula ráno v sedm hodin, jak bylo smlouveno. Vyplula asi až v poledne a plavba trvala tři hodiny. I při zpáteční plavbě nabrala zpoždění, proto se vrátila do hotelu až teď. Myslím si, že těch ušetřených 10 dolarů by byla menší ztráta, ale to je jen můj názor.

Ráno pro nás přijíždí z agentury Australan, který nás odváží na letiště. Monika zůstává sama v hotelu v Dili. Obdržíme letenky, instrukce, že nás v Oecussi na letišti čeká další Australan jménem Mark. Zpáteční letenky jsou zamluvené a obdržíme je po přiletu, neboť se podle platných smluv můžou vystavovat pouze v místě odletu.

Letíme vládním letadlem pro 18 lidí a je plno. Sledujeme pobřeží, vyhýbáme se však indonéské části a k pobřeží se opět přibližujeme na úrovni exklávy. Zamíříme na letiště. Letiště se stále buduje, neboť vláda zamýšlí z tohoto území udělat svobodnou zónu obchodu. Plány jsou to velkolepé, ale nejsem si jistý, kdy bude vše zrealizované.

Na letišti nás přivítá Mark, jeho angličtina je méně srozumitelná, ale domluvíme se, což je důležité. Jdeme vyzvednout letenky a je problém. Nejsme na čekací listině. Volný let je až za tři dny, jenže to už musíme být v Austrálii na cestě k Uluru. Nemám z toho radost. Viděli jsme z letadla, jak právě odplouvá nákladní loď do Dili, která jednou týdně zajišťuje spojení s mateřskou zemí. Jediná možnost je ta, že nás Mark zítra odveze přes indonéské území do Dili. Aspoň bychom měli regulární průjezd Indonésií.

V tom je však problém, Indonésie nemá vyřešený bezvízový styk s Austrálií a Mark nemůže své auto vyvézt mimo Oecussi. Hodinu paní z letiště obvolává cestující a svítá naděje. Jedno místo je volné. Poletím já, nebo poletí Pavel? Není pro nás myslitelné, že bychom se rozdělili. Vypadá to, že jsme uvízli v pasti. Naštěstí poslední cestující, to je jak ze špatného filmu, ale je to pravda, je ochoten odložit svou cestu o dva dny. Problém je již pouze v tom, že je to sedadlo v businessu třídě. To znamená pouze to, že je sedadlo hned za kokpitem. Připlácíme si deset dolarů a jsme šťastni, že jsme dostali šanci opustit past jménem Oecussi.

V rukách svíráme letenky a nastupujeme k Markovi do auta. Mark se tu usídlil, vzal si místní ženu a vychovává tu děti. Je pesimistický k přeměně Oecussi na ekonomickou zónu. Domnívá se, že peníze došly a vláda má jiné priority. Je pravda, že rozestavěné široké bulváry vypadají opuštěně a stavební ruch tu neprobíhá.

Prohlížíme si město Pante Macassar, které je správním střediskem území. Mark zastaví u nově budovaného pomníku mořeplavců, který je nedaleko starého pomníku. Cestou se zastavujeme na tržišti, abychom si nakoupili. Pohlednice tu nemají. Mark mi odpoví, že nejbližší a jediná pošta je v Dili.

Při prohlídce města nás Mark vyveze k bývalé portugalské pevnosti, která se nachází nad městem. Prohlížím si nové policejní ubikace, které zde vyrostly v rámci první etapy výstavby. Ptám se Marka na všechny detaily, aby Pavel mohl najít kešku. Konečně se zadařilo a Pavel má na území Východního Timoru splněno.

Den je plný zvrátů a napínavých okamžiků. Je čas se ubytovat u Marka v hotelu a dát si s jeho rodinou večeři. Před tím je ale naprosto nezbytné, ponořit se do moře. Abychom se neztratili, posílá Mark s námi svou asi desetiletou dceru. Pláž je tu téměř nekonečná a je písčiná. Voda z nás smývá celodenní prach a my sledujeme ve třech paprsky zapadajícího slunečního kotouče. Po večeři sedíme u piva s Markem a klábosíme o všem možném. Před půlnocí padáme do postelí a usínáme.

Ráno nás Mark budí na snídani. Vystavuje nám účet a my zjišťujeme, že nám chybí deset dolarů. To je ta Pavlova business třída. Omlouváme se a ptáme se, kde je bankomat, abychom dluh uhradili. Mark se směje a vysvětluje nám, že tu není banka, natož aby se tu nacházel bankomat. Naštěstí se domlouváme, že po příletu do Dili vybereme peníze v bankomatu na letišti a pošleme mu je přes agenturu, která nám výlet zprostředkovala.

Mark nás odveze na letiště a my s napětím čekáme, zda letadlo přiletí. S hodinovým zpožděním letadélko zakrouží nad letištem a my se můžeme usadit na palubě. Během třiceti minut jsme v Dili. Pavel vybírá z bankomatu 10 dolarů, které hned předáváme Australanovi. Ten už ale díky telefonu ví, že jsme dlužníci. Naštěstí jen krátkodobí. Cestou na hotel mu vyprávíme, jaké jsme zažili nepříjemnosti. To je prostě daň rozvojových zemí, naštěstí vše dobře dopadlo.

Na hotelu zjišťujeme, že všechny lahve jsou vypité, ale nám je to jedno. Jsme domluveni, že vyrazíme na zemědělský výlet. Chceme vidět, jak se pěstuje káva. Balení kávy už jsem domů koupil, tak ať vidím, jak se sklízí, praží a balí.

Monika se k nám připojuje a chce nám vyprávět, jaké dostala milostné návrhy od místních, když se slunila na pláži pod sochou Krista. Nás však zajímá výklad Australana, nemůžu si už vzpomenout, jak se jmenoval, který nám vypráví o městě. Nad městem udělá první zastávku, abychom viděli prezidentskou rezidenci, rozhodně vypadá pohodlněji než prezidentský palác ve městě.

Další zastávka je v muzeu druhé světové války, kde velmi poutavě a zasvěceně popisuje, jak před japonskou invazí území opustili koloniální správci Portugalci a nechali osudy lidí napospas. Jak jeden místní občan navázal radiové spojení s Australany a navigoval jejich výsadek a zajistil tak osvobození od japonské okupace. Kuriózně se Portugalci po porážce Japonska vrátili a dalších 30 let zemi „spravovali“. Moniku to očividně nezajímá a skáče do řeči, aby nám všem sdělila, že má doma pejska a jak se na něj moc těší. Australan je takovými poznámkami zaskočen, neboť nikterak nezapadají do jeho výkladu, ale chová se jako pravý gentleman.

Konečně se dostáváme do hor za město a zastavujeme na farmě. Vidíme, jak se suší kávová zrna. Na farmě nejsou moc vlídní, takže neuvidíme zpracování kávy, můžeme si prohlédnout pouze exteriér. I to je zajímavé, vidíme pěstování ananasů, kakaovníků a karambol. Jedná se totiž o výzkumnou farmu. Bohužel jsme všichni unaveni, tak výlet předčasně končí a vracíme se do hotelu.

Ráno dojedeme microletem na letiště a odbavíme se na let do Darwinu. Letadlo nemá zpoždění a my se vracíme na nejmenší kontinent. Po příletu si mě vybere australská imigrační úřednice, aby se na mne zaučil nový kolega. Musí to proběhnout se vším všudy. Takže si mě odvádí do kanceláře, kde mě podrobuje výslechu. Ptá se na jméno, odkud jsem, proč jsem přiletěl z Východního Timoru, co hodlám v Austrálii dělat, jestli tu mám příbuzné, či zájem o práci. Po čtvrt hodinovém výslechu se podívá na nadřízenou, která odkývá, že už je to v pořádku. Dostávám povolení opustit místnost. Ve dveřích mě zastaví jeho nadřízená a ptá se ho, zda na něco nezapomněl. Jasně že zapomněl. Musím přece ještě dostat australské razítko do pasu.

Tak nějak s ročním odstupem vzpomínám na naši australskou cestu. Byla to cesta zajímavá, objevná a dlouhá. Stýskalo se mi po manželce, šíleně mě štvála Monika. Aspoň mám poučení pro příště. Cestovat s manželkou a nebrat na cesty neznámé lidi. Možná by někdo byl dobrým parťákem na cesty. Ale zřejmě to chce lidi, které někdo ze skupiny zná. Vzpomínám na chvíli, kdy na první karibskou cestu přivedla Tonča svou kamarádku Zdeničku, nebo když Tonda přivedl Martina. Ale úplně cizí člověk vám může celou cestu pokazit, tak to vždy zvažte. Já i přes to všechno, nehodnotím cestování s Monikou negativně, je to proces poznání.

Na závěr si dovolím krátkou doušku o noci v Koreji. Z Brisbane do Soulu to byl příjemný let. Těším se domů, ale ještě musím strávit v Soulu noc. Nevyužil jsem tranzitního hotelu od letecké společnosti, chtěl jsem si prohlédnout Soul. Krkolomně jsem si zjistil, že mi jezdí z letiště přímý autobus až k hotelu. Nějakým systémem jsem musel cestovat společně s dalším turistou. Dostali jsme tedy jízdenku pro dva a každý zaplatil 15 000 korejských wonů. Dopravní situace je v Jižní Koreji na pokraji kolapsu. Mnoho aut na širokých autostrádách nejsou problémem, dokud nesjede autobus z vyhrazeného pruhu do města. Soul je obrovská aglomerace a my se posouváme k cíli velmi zvolna.

Přesto vystupuji po dvou hodinách před hotelem. Kufr mám někde na letišti, protože jsem si ho odbavil až do Prahy. Na recepci dostávám klíč a v tu chvíli se v obrovském hotelu ztrácím. Hledám ve třetím poschodí. Nechtěl jsem věřit tomu, že bych bydlel ve třicátém

patře. Na recepci mi potvrdí, že se jedná o tak vysoké patro. Mám z pokoje výhled na rozsvěčující se Soul. Jsem unavený tak, že po rychlé večeři jdu spát.

Ráno se probouzím poměrně pozdě a vzdávám prohlídku Soulu. Po snídani se odhodlám a vstupuji do metra. Stanice metra je přímo před hotelem. Snažím se z mapy zjistit, jak se v husté síti metra orientovat a kterými linkami se dostat na letiště v Inčchon. Mapa není nejnovější, zkouším se zeptat v informacích. Korejsky neumím, tak je konverzace složitější. Domluvíme se a já mám mlhavou představu, jak se na letiště dostanu. S pomocí si kupuji jízdenku a vrhám se do soulského podzemí. Přestup na letištní linku jsem zvládl a ta už je vybavena mapkami i hlášením v angličtině. Jsem na sebe hrdý, neboť jsem dojel na letiště v Inčchon a bez problému našel odletovou stojánku, ze které se na křídlech Korean Air dostanu do Prahy.